

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΝΗΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΛΕΚΑ 7
ΑΘΗΝΑΙ

μιά μολότσα που περιμένει στο διάδρομο μ' ένα λογαριασμό έκτακτων εξήντα φράγκων, στείλ' της τα.

Ο κ. Βαμένος (δειλά, ενώ ετοιμάζει το ποσό).—Μά σου 'δωσα διακόσια φράγκα το πρωί!

Δολόττα (ενώ πονδράζεται στον καθρέφτη, χωρίς όμως να σκοτίζεται να πονδράσει λίγο και την αλήθεια, όπως το πρόσωπό της).—Καλά, και έπειτα; Θέλεις μία όμορφη γυναίκα σαν τη Δολόττα να μένη μαζί σου για το όντο;.. Μας υποχρεώσεις!

Ο κ. Βαμένος.—Εύχαριστώ! (Φωνάζει την καμαριέρα και της δίνει τα χρήματα.) Νά! πλήρωσε τη μολότσα της κυρίας κ' ετοίμασε το τραπέζι. (Η καμαριέρα εξέρχεται.) Λοιπόν, γατίτσα μου, να μη μου μιλάς τόσο σκληρά. Νομίζω πως άρκετες θυσιές κάνω για σένα!

Δολόττα.—Καλά! και εγώ; Πώς!... Το βρίσκεις λίγο. να ξω μαζί σου, μόνο!

Ο κ. Βαμένος (μελαγχολικά).—Πώς; Δεν σ' άρεσει λοιπόν που ζεις σαν τίμια γυναίκα; Αί; Λίγο τώχεις, που όλοι σε υπολήπτονται και σε σέβονται;

Δολόττα.—Με σέβονται! 'Ωραία διασκέδασες!

Ο κ. Βαμένος (στά νεύρα του).—Α! μ' επί τέλους, με κάνεις και χάνω την υπομονή μου

Δολόττα (τόν προκαλεί).—Ε, και ύστερα; Δεν είμαστε με στεφάνι. 'Ας χωριστούμε!

Ο κ. Βαμένος (ζωηρά).—Ναι, και θα ιδής τότε αν όλοι οι άνδρες εινε τόσο καλοί, τόσο συμβιβαστικοί σαν και μένα, αν α'λος θα σ' άφηνε να βγαίνεις έξω όποτε θέλεις, να επιστρέφεις όποτε θέλεις, αν θα σου κάνη όλα σου τα καπρίτσια... αν...

(Αυτή τη στιγμή η καμαριέρα έρχεται ν' αναγγείλη ότι το τραπέζι εινε έτοιμο, και ο κ. Βαμένος διακόπτει απότομα τη φράση του. Μένει άναυδος, και παρνά σιωπηλά στην τραπεζαρία μαζί με τη Δολόττα, που τα σουφρωμένα φρύδια της προμηνούν θυέλλαν.—Ο κ. Βαμένος, μετανοημένος για την τόλμη του, φοβείται τη διακοή των σχέσεων, και αρχίζει τās καπεινάς περιποιήσεις, 'Αλλ' αυτή τον άποωθεί με θυμό σιωπηλό).

Ο κ. Βαμένος (κετεντικώς).—'Ελα, συγχώρη-έ με... Κάθισε, ά γάπη μου, να φάς... Ξέρεις πός πήραμε νέα μαγειρίσας;

Δολόττα (αδιάλλακτη).—Σκοτίστηκα!

Ο κ. Ι. Βαμένος (έπιμένει).—Δοκίμασε τουλάχιστον πιστεύω πως η μαγειρική της θα σου άρεσ. 'Εγώ, τη βρίσκω έξαιρετη. Α' λέντα, (σηκώνει τους ώμους).—'Εξαιρετη; Θα ιδώ. (Δοκιμάζει το φαγητό και ευθύς σκουντά το πιάτο με άηδ'α). Δεν τό άμφεβαλλ'α' εινε συσασί!

Ο κ. Βαμένος, (κατάπληκτος).—Μά σε βεραιώ ότι εγώ τό βρίσκω...

Δολόττα.—Δεν βαστώ πειά!... (Εύχαριστημένη που βρίσκει μι άφορμή να διασπαστή τον κ. Βαμένο). Νά τη διώξεις, παρακαλώ, τη νέα σου μαγειρίσσα, άκου;

Ο κ. Βαμένος. (μύλλον εύχαριστημένος, που βλέπει ότι η θυέλλα ξεσπασε στο κεφάλι ενός τρίτου).—Θεέ μου μη παραφέρσαι! Νά κλείσει την εβδομάδα της καί...

Δολόττα (στά νεύρα της).—Τήν εβδομάδα της; Ούτε στιγμή! Δεν έχω διάθεσι να με φαρμακώσ! 'Θέλω να φύγη άπόψε... Θα της κανονίσης τό λογαριασμό της τώρα, μπροστά μου! (Στήν καμαριέρα). Πέ της να έρθη.

Ο κ. Βαμένος, σκύβοντας τό κεφάλι).—Καλά, όσα ε' θέλεις. Αυτό με πικραίνει λίγο' φαινόταν τόσο καλή. Τέλος πάντων!

Η μαγειρίσσα (εισέρχεται).—Ο Κύριος με ζήτησε;

(Στόν ήχο της φωνής της, η Δολόττα στρέφει ζωηρά τό κεφάλι. Μόλις βλέπει τη μαγειρίσσα, γίνεται χλωμή σαν τό κερί, και με δυσκολία καταπνίγει ένα ξεφωνιστό. 'Η γεροντίσσα πάλι, που σηκωσε τώρα τά μάτια της, άπόμεινε σαν άπολιθωμένη, με τό μάτι καρφωμένο στο χλωμό πρόσωπο της Δολόττας).

Ο κ. Βαμένος (που, στενοχωρημένος μ' αυτά που έχει να είπη παίζει με τό πηρουνί του και δεν εινε τίποτε άπ' αυτή τη σύντομη σκηνή).—'Ακου, καλή μου Μάρθα, λυπούμαι που δεν μπορώ να σε κρατήσω, μ' ό τό τρόπος που μαγειρεύεις δεν άρέσει στην Κυρία...

Η μαγειρίσσα (με τά μάτια πάντα καρφωμένα στην άπολιθωμένη Δολόττα, τονίζει τās λέξεις).—'Α; η Κυρία εινε που με διώχνει;

Ο κ. Βαμένος (συμβιβαστικός).—Δεν σε διώχνουμε... Αυτό τό πρώτο γεύμα ήταν μι άδοκιμή. Δεν ε' πέτυχε, άπλούστατα. (Με χαμόγελο). Θα πής ίσως πως η Κυρία εινε λίγο παραξενη... 'Αλλ' επί τέλους.

Η μαγειρίσσα, (που τά μάτια της, πάντα καρφωμένα στη Δολόττα, φαίνονται σά να την κεραυνολοβούν).—'Εγώ, καθόλου, κύριε. Δεν έχω την άίσιοι ν' άρέσ η μαγειρική μου σ' όλο τον κόσμο.

Ο κ. Βαμένος (εύχαριστημένος που τη βλέπει ότι παίρνει εύκολα τό πράγμα).—'Εννοε'ται, ότι θα σου την πληρώσω την εβδομάδα σου...

Η μαγειρίσσα (με άλλόκοτη συγκίνησι στη φωνή, μιλώντας πάντα στη Δολόττα).—Νά, ήταν

μιά νέα, μι άφορά, που της άρεσε πολύ η μαγειρική μου, ό-ταν γούρισε τό βράδυ από τη δουλειά της, γιατί ήταν ένα τί-μιο κορίτσι της δουλειάς. 'Η μόνη της χαρά ήταν εκείνα τά έκτακτα που μπορούσα 'ά της 'τοιμάζω μόνο εγώ για τό δεί-πνό της, αν και δαν ήσαν πάν-τα πολύ σπουδαία. Δεν τά ελ-γα όλα πρόχειρα, ούτε τά λε-πτά περισσεύαν, όπως εδώ, λό-γω χάριν...

Ο κ. Βαμένος (άπρηδυσμέ-νος).—Σώνει πειά, καλή μου γυναίκα, αυτή η ιστορία δεν μ' ε' ενδιαφέρει... Δεν ε'ν' ε'ν-ται, άγάπη μου; (Κυττάζει τη Δολόττα, άλλ' άπομένει καπνί-κτος που την βλέπει χλωμή).

Η μαγειρίσσα (εξακολουθεί σιγανά).—Λοιπόν, η μαγειρική μου της άρεσε τότε, όπως σ'ας είπα, της τίμιας εκείνης κόρης, που δαν υπάρχει τώρα πειά... Της άρεσε γιατί ήταν άπ' τά χέρια της μη-τέρας της. Γιατί τον άγαπούσε τη μητέρα της. 'Ακουτε...

(Η Δολόττα κρύβει τό πρόσωπο στην πετσέτα της και άρπάζει να κλαίη)

Ο κ. Βαμένος (τρέχει σιμά της, παραξαισμένος).—Μά, τί έμ-ναι; Τί σ' έπιασε; (Θέλει να τη φιλήση, μ' η Δολόττα τον έμποδίζ-ει απότομα, ώστε αυτός κυριολεκτικώς τά κάνει).

Η μαγειρίσσα (σά να μιλή μόνη της).—'Επί τέλους, η Κυρία ίσως έχει δίκιο' η μαγειρική μου δεν εινε πολύ της προκοπής. Μ' ε'νας που έχει καλή καρδιά, συμβιβάζεται και με τά μέτρια...

(Η Δολόττα κλαίει με λυγμό).

Ο κ. Βαμένος (άπεγνωσμένος).—'Α! μ'ά, επί τέλους, τί σημά-νει αυτό; Σ'ν την κάνεις και κλαίει;

Η μαγειρίσσα.—'Εγώ; 'Ω! πός μπορώ να την κάμω να κλαί-η την Κυρία; 'Η Κυρία δεν μπορεί να με γνωρίζη... (Η Δολόττα κλαίει περισσότερο) άφου, εγώ δεν τη γνωρίζω! 'Υγιαίνετε, Κυρία, (με προσπάθει) και Κυρία... ('Εξέρχεται περισσότερο καμω-ριασμένη)

Δολόττα (στον κρότο της πόρτας που κλείει, σηκώνεται άπτομα χωρίς να τη νοιάζη για τό εβραμμένο από τό δάκρυα πρόσωπό της και φωνάζει σαν τρελή).—Συγχώρησε με! Συγχώρησε με!... Πες ε'ναι; Μη την άφρίνετε να φύγη!

Ο κ. Βαμένος (αστισμένος).—Ποιόν; Τη μαγειρίσσα;

Δολόττα (με κραυγή σταραγμού, μι άκραυγή που φανερώει με ταμέλεια, λύπη και άπελπισία).—Τη μαμά! Ε'ινε η μαμά!

(Διασπνέη)

ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο τρόμος του Μωυσή

Ο Μωλόχ πάει και βρίσκει τό Μωυσή, και ζητάει να του μ-λήση.

—Τί τρέχει, Μωλόχ; φαίνεσαι πολύ ταραγμένος.

—Ναι. 'Εχω να σου πώ κάτι τι σοβαρό.

—Πού με άφορά;

—Πού σε άφορά;

—Θεέ μου, τί συμβαίνει;

—'Ακου, λοιπόν. Ο ταμίας σου ο Μλούμ...

—Τί έκανε; Λέγε γρήγορα, για όνομα του Θεού!

—Τόν είδα, χθές τό βράδυ, να μπαίνει στον τάδε ξενοδοχί-μαζί με τη γυναίκα σου!...

—'Α! Θεέ μου, πός μ' έκανες να τρομάξω, Μωλόχ! 'Θάρε-πός άδειασε τό χρηματοκιβώτιό μου και τώσασε!...

Διάδσεις ξένων χρημάτων

Ένας ζητιάνος παρουσιάζεται στο σπίτι του γέρον έμπορου Μλούμ, και ζητάει την έλεημοσύνη που έχουν συνήθεια από παλιό καιρό να του δίνουν κάθε βδομάδα. Μά ο υπηρέτης τότε διαγνώ-ζόντάς του πως ο κύριός του έδωσε τόσα χρήματα στην κόρη του που παντρεύτηκε δώ και λίγες μέρες, ώστε δεν μπορεί πιά να δώ-σέ άλλους.

—Καλά! Καλά! Πες μονάχα στον κύριό σου πως μπορούσε να δώσση στην κόρη του τό δικά του χρήματα και όχι και τό δικά μου!

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΛΗΣ

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ," ΑΝΑ ΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ

Απέρχεται εις Περιοδείαν άνά την Πελοπόννησον, ως άντιπα-σωπος του «Μπουκέτου», ο κ. Σπύρος Γιαννακόπουλος. Ο κ. Πα-νακόπουλος θα 'πισκεφθή την Κόρινθον, τό Ναύπλιο, την Τρίπολη, τά Καλάμα, 'τόν Πύργον, τās Πάτρας και διαφόρους άλλας πόλεις και χωμοί λεις της Πελοποννήσου, πρως διάδοσιν του Περιοδικί-μας. 'Επί τη ευκαιρία ταύτη παρακαλούμεν όλους τους άγαπώ-στας και φίλους του «Μπουκέτου» να τόν ενισχύσουν εις τό έργο του πρως έγγραφην συνδρομητών εις τό «Μπουκέτο» και εις τήν «Βιβλιοθήκη» αυτού

Ο κ. Γιαννακόπουλος θα μ'ας κρατήση ενημέρους και της εν-νε-ναι κοσμητικής κινήσεως των 'Επαρχιών τās όποιās θα περιέλθη.

ΠΟΡΤΑΙΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΣΚΑΝΙ

Η ζωή και τό έργο του Μουσουργός χαρομήρης!... 'Εβρα τον που ηγαίνον χαμένα. Αι άδυναμίες του και αι λήδες του. Είς τί άσχολείται ήδη.

Οί μεγάλοι 'Ιταλοί καλλιτέχναι, όλοι σχεδόν, κατά κανόνας, ε-χουν την ιδιόρρυθμη συνήθειαν να διατηρούν ό καθένας από ένα φίλον άφωσιωμένον, που τους άκολουθεί παντού ως ή σκιά τους και γνωρίζει όλες τās άδυναμίας των, όλα τά καθέκαστα της ζωής των και όλα τά μυστικά της τέχνης των. Ένα παρόμοιον φίλον έχει και ο Μασκάνι. Ονομά-εται Γιωσήππος Βίτι, εινε λόγιος και φιλότεχνος, και εις τās πληροφορίας του καταφεύγουν οί 'Ιταλοί δημοσιογράφοι όσάκις πρόκειται να γράψουν κάτι τι διά τόν διά-σημον συνθέτην της «Καβαλλερίας Ρουσικάνας».

Ο Πέτρος Μασκάνι εις διάστημα 38 ετών, δηλαδή από τό 24ον έτος της ηλικίας του έως τό 62ον, (από τό 1885 μέχρι του 1923), από της «Καβαλλερίας Ρουσικάνας» μέχρι του «Μικρού Μαρά», έχει γράψη εννέα μελοδράματα. Δεν εινε πολλά. 'Αλλά έχει αυ-τοσχεδίασι στο πιάνο, τουλάχιστον άλλα 26. Δηλαδή εις κάθε με-λοδράμα του πού τον έκαμε ν' άποκτήρη φήμη, αντίστοιχούν τρία άλλα σγέδια μελοδραμάτων που δεν θα ίδουν ποτέ τό φως της ή-μέρας. Και ο λόγος του πράγματος εξηγείται κατωτέρω.

Ο Πέτρος Μασκάνι, που ο χρόνος δι' αυτόν μπορούσε να εινε χρήμα, εινε ένας μεγάλος χαρ-μέρης. Έκείνου πού τον ζημιώνει περισ-σοτερον, εινε η μεγάλη του άναποφασιστικότης όσον άφορβ την έκλογήν του λιμπρέττου. Δυσκολεύεται πολύ να εύρη τό κατάλληλον λιμπρέττο και, άφου τό εύρη, αλσθάνεται την άνάγκην να ζητήση, δι' ένα νεον μελοδραμα, την γνώμη όλων των φίλων του, και των κυ-ριών των φίλων του και των φίλων και συγγενών των, ακόμη δε και των καναρινιών του σπιτιού. Άνοίγει με όλους αυτούς ένα με-γάλο δ'ημοψήφισμα. 'Υστερα, πό έπτά μηνών συζητήσεις κ' ίσολα άνταρπτικά, το λιμπρέττο εγκαταλείπεται εις την τύχη του. Τέ-λος μ' αν ήμεραν ο Μασκάνι συλλαμβάνει νεαν ιδέαν, τα τηλεφω-να κουνούνουν και αρχίζουν πάλιν τά διαβούλια. Αυτή τη φορά φα-νεται σταθερός εις την έκλογήν του. Πρδ του την συζήτηση με τους φίλους του, καλεί ιδιαιτέρως ένα από τους συνθησιμένους συνθέτας του και του δίδει λεπτομερως οδηγίας πως να συντάξη τό λιμπρέττο. 'Αφου τό λιμπρέττο συ-ταχθή και τό παραλάβη εις τās χειράς του, τό διαβάζει εις τους φίλους του, πρώτα εις δύο, έπειτα εις τεσσα-ρας, έπειτα εις εκατό, έπειτα εις δικόσους. Και αρχίζουν πάλιν αι διαφωνίαι.

Σήμερον όμως τό νέο του λιμπρέττο ο Μασκάνι τό έχει εις χει-ράς του. Τόσον δε φαίνεται άποφασιστικός, ώστε άφνει να προαναγ-γείλουν τό έργο αι έφημερδες. 'Ενώ οί φίλοι του συζητούν, ο Μα-σκάνι άνοίγει τό λιμπρέττο, καθεκται στο πιάνο και αρχίζει ν' αυ-τοσχεδιάζη όρες ολοκληρες, και να τραγουδή. Μ' αυτόν τον τρόπον τό λιμπρέττο ολοκληρον μετατρέπεται εις αυτοσχέδιον μουσικήν. Και μ' αν ήμεραν τό μελοδράμα του θ' εινε έτοιμο, τέλειον, ως θεϊον δδρον. Συμβαίνει λοιπόν άπό ένω εις άλλο μελοδραμα να μεσοκ'ιβη-διετα, κατά την διάρκειαν της όποιās ο μέγας συνθέτης αυτοσχέ-διάζει μουσικήν που δεν την γράφει, μελωδίας που χάνονται, φ-ραϊά άσματα που κανείς ποτέ δεν θα τ' άκούση πλέον. Μ' αυτήν την σπατάληθεισαν μουσικήν, θα έκαμαν την τύχη των δέκα μουσικοί. Ο Μασκάνι όμως εινε ένας από εκείνους τους καλλι-τέχνους που περνούν την ζωήν όπως φθίσουν και όσας τύχη. Μου-σουργός χειμαρρώδης, σκορπών άφειδώς την μουσικήν του, ως ά-φρονος, άστείρευτος πηγή!...

Η 'Ιτολία υπεραγαπά τον Μασκάνι της και τον άναγνωρίζει
* 'Η άνωτέρω διπλή εικών μαρ-στα τον Μασκάνι εις ένα σκίτσος και μ' αν φωτογραφία.

ΚΑΘΟΥΝΤΙΚΑ

Η ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Αι 'Αθίδες καταφεύγουν, φυσικά, εις τά πάντα, χάριν της ωραιό-τητός των και αυτό εινε λογικόν και δικαιολογημένον. Πρέπει να εινε ωραία χάριν εαυτών και ήμ'ον' δεν υπάρχει άμφιβολία.

Έν τούτοις, ένώ χρησιμοποιούν παντοία καλλοντικά, λημονούν τό σπουδαιότερον πάντων.

Την άρμονικήν εμφάνισιν. Δεν σημαίνει δηλαδή, κυρία μου, αν τό φόρεμά σας εινε μετάξιον, αν εινε πολυτελές, αν, ακόμη, εινε και καλοκομμένο και κομψότατον.

Πρέπει πρδ παντός άλλου να πηγαίνη και τό κόμψο, τό σχέ-διο και ο χρωματισμός εις τό πρόσωπον της κυρίας ή της δεσποι-νίδος.

Αι άθίδες εν τούτοις, μικράν δίδουν σημασίαν εις τόν χρωμα-τισμόν του φορέματος. Και όμως, όταν τό χρώμα του φορέματος άρμονίζεται με τό χρώμα του προσώπου, χαρίζει εις αυτό περισσ-οτέραν ωραιότητα, φως και χάριν.

Μεγάλη πρέπει να δίδεται έπίσης προσοχή εις τόν χρωματισμόν και τό σγέδιον του καπέλλου. 'Η κεφαλή και τό πρόσωπον δεν εινε ενός ωρισμένου σχήματος, ώστε ν' άδιαφορή μι κυρία για τό σχήμα του καπέλλου της.

Υπάρχουν πρόσωπα όσειδη. Πρόσωπα στρογγυλά. Πρόσωπα τετράγωνα.

Υπάρχουν πλείοται όσαι διαφ'οι προ-σώπου από πρόσωπον. Ο σχηματισμός πάν-τοτε διαφέρει.

Διά τον λόγον αυτόν πρέπει να συμ-βουλευέσθε την καπέλλου σας για τό σχήμα και τό χρώμα του καπέλλου σας, όπως και την μολίστα σας διά τό χρώμα του φορέματός σας.

Πρέπει όμως και η μολίστα να έχη ιδέαν αισθητικής, να γνωρίζη τί ρόλον παίζουν τά χρώματα.

Εν εναντία περιπτώσει, απευθυνήτε πρως ένα καλλιτέχνην, ζωγράφον. Ειναι ο μόνος κατάλληλος να σας διαφωτίση σχετικώς.

Ακόμη πρέπει να καταβάλλετε την ίδιαν προσοχήν εις στο χτένισμά σας.

Έκάστη κυρία και δεσποινίς πρέπει να φτιάξη την κόμμωσιν της αναλόγως του σχήματος πάλιν του προσώπου.

Τέλος και αυτό τό χρώμα της δερμίδος σας, κατά τό θένος, πρέπει να τό εκλέγετε με προσοχήν.

Τό χρωματιστό φως που ρίχνει στο πρόσωπό σας όταν εινε στο δρόμο, έμορφαίνει τό πρόσωπον και τό εξωραίζει όταν η έκλογή σας εινε καλή... Η ΑΡΤΙΣΤΑ

ΕΤΟ ΜΑΣΘΗΤΕ!

ΕΡΧΕΤΑΙ!

ΦΘΑΝΕΙ!

Η γόσσα, η πετάμορφη, η έρωτικιστάτη, η τραγική μοίρας

“ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΕΝ,

Προσέχεται στο «Μπουκέτο»

Ετοιμασθήτε να την απολαύστε...

ως μίαν από τās εθνικας μεγαλοφυίας της, ιδιαιτέρως δέ η Ρώμη, ή όποια θριαμβευτικώς χειροκρότησε, μίαν έσπέραν, πρδ 30 έ-ων και πλέον, την πρώτην παράστασιν της «Καβαλλερίας Ρουσικάνας».

Σήμερον ο Μασκάνης, μικράν από την Επαυλίν του της Ρώμης, κλεισμένος εις τό δουλόν του παρδ την λήμνην της Αυβόρης, συ-νέτει κάποιον νεον μελοδράμα του. Ο ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ

ΣΟΥΗΔΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

[Της Σέλλας Λάγκερλβιν]

Σ' ένα από τα εκατό ομοιόμορφα σκίτσα που αποτελούν το χωριό των ψαράδων, κατοικούσε ο γέρο Μάττσον.

Όλα τα δωμάτια του χωριού είχαν τα ίδια επιπλα: το περβάζι, δλων των παραθύρων ήταν στολισμένο με τα ίδια φυτά, όλα τα κομμάτια είχαν επάνω τα ίδια διστρακα και τα ίδια κοράλλια, όλοι οι τοίχοι ήταν στολισμένοι με παρόμοιες εικόνες. Και καθώς άπαι τούσε η παλιά συνήθεια, όλοι τους περνούσαν την ίδια ζωή.

Ο γέρο Μάττσον είχε κρεμάσει πάνω από το κρεβάτι του το πορτραίτο της μητέρας του. Λοιπόν, μία νύχτα, είδε στ' όνειρό του πως αυτό το πορτραίτο κατέβηκε από το κάδρο του και του είπε με φωνή προστακτική: «Θά παντρευτείς, Μάττσον».

Ο γέρο Μάττσον είχε βαθύ σεβασμό στο πορτραίτο της μητέρας του. Ήταν από χροιά, και σ' όλες της δύσκολες περιστάσεις, ο μόνος σύμβουλος του και ποτέ δεν μετένοιωσε που άκοιούθησε της συμβουλές του. Μα αυτός ο νέος τρόπος της νουθεσίας τον έφερε σ' άμνησιν, τόσο ήταν αντίθετος από της γνώμες που έδινε πάντα το πορτραίτο. Μ' όλο που ήταν άποκοιμισμένος, ο Μάττσον θυμόταν καθαρά τι του συνέβη την πρώτη φορά που θέλησε να πάει γυναίκα. Τη στιγμή που φορούσε το ένδυμα του γάμου, το και φά, που κρατούσε το κάδρο ξεκόλλησε, και έβγαλε το πορτραίτο έλεος. Ήταν και σημάδι που καθόλου δεν το πρόσεξε. Ο σύντομος γάμος του ήταν πολύ άτυχος. Τη δεύτερη φορά που ντύθηκε πάλι για γάμο, πάλι το πορτραίτο ξεκαρφώθηκε και κυλίστηκε κα' άγης. Αυτή τη φορά δεν θέλησε να παρακούση και άφροντας στη μέση τους καλεσμένους και τη νύφη, έφυγε, πήγε να καταγγείλει ναύτης, και έκαμε το γύρο του κόσμου από το άποφασισμό να γυρίσει πίσω στο χωριό. Και τότε το ίδιο πορτραίτο κατέβαινε από τον τοίχο και τέν πρόσταζε να παντρευτεί! Μ' όλο το βαθύ του σεβασμό, είπε πως το πορτραίτο της μητέρας του τον κοροϊδίζει. Μα το πορτραίτο ο, που παρσταινε μία διμ νησιώτικη από της πιο αούτηγρές, με τη φωνή της που είχε δυναμώση από τα χρόνια που φώναζε τους πελάτες στα ψαράδικα, του ξαναείπε: «Θά παντρευτείς, Μάττσον!»

Ο γέρο Μάττσον παρέκλισε το πορτραίτο της μητέρας του να συλλογισθεί τον κόσμο όπου ζούσε. Τα εκατό σκίτσα του χωριού είχαν της ίδιες μητρες στέγες και τους ίδιους αβεστωμένους τοίχους, όλες η ψαρόβαρκες ήταν ομοιόμορφες, κανείς στο χωριό δεν έκανε τίποτε έκτακτο. Η μητέρα, αν ζούσε, αυτή πρώτη ήθελε έναντιωθί σ' ένα τέτοιο παράξενο γάμο. Δεν έλεγε πάντα πως πρέπει να σεβόμαστε της συνήθειες του τόπου: Κοί ποτέ άκού στηκε να παντρευτεί ένας εβδομηντάρης;

Τότε το πορτραίτο της μητέρας άπλωσε το χέρι το φορτωμένο με δαχτυλίδια και τον πρόσταζε να έπαυση... Στο βαθύ σεβασμό που αισθάνθηκε σ' αυτή την επίσημη στάσι της, της ύποσχεθηκε λοιπόν ότι θά παντρευτεί και το πορτραίτο άνέβηκε πάλι στο κάδρο του.

Την άλλη ημέρα το πρωί, ο γέρο Μάττσον ξύπνησε γεμάτος άγανία. Ούτε καν του πέρασε από το νου να έναντιωθί στο πορτραίτο της μητέρας του, που βέβαια ήξερε καλύτερα απ' αυτόν ποιο ήτο το πραγματικό του συμφέρον. Άλλά έφριξε που συλλογιζόταν τα ύστερα.

Άμέσως έζητησε εις γάμο το πιο άσχημο κορίτσι του πιο φτωχού ψαρά, μία μικρή άσχημομούρα που είχε το κεφάλι χωμένο στις πλάτες. Οι γονείς έδέχθησαν και άπεράσισαν την ημέρα που θα πηγαίναν μαζί στην πόλι να δηλώσουν τους άραβόνας.

Ο δρόμος από το χωριό στην πόλι είχε ένα χιλιόμετρο και περ- νάει μέσα από λιβάδια.

Τα χαρτιά του γέρο Μάττσον δεν ήταν εν τάξει. Το παλιό εκείνο διάβημά του, που άφησε στη μέση τη νύφη, έφερε κάποιο μέρδεμα. Έπρεπε ο παπας να γράψη στην Ίερα Σύνοδο και να επιτύχη γι' αυτόν την άδεια να συνάψη νέο γάμο. Η υπόσχεση τραβούσε εις μάκρος.

Στο άναμεταξύ, ο γέρο Μάττσον πή-

γαινε στην πόλι κάθε φορά που άνοιγε το γραφείο του παπα. Έμεινε εκεί βουβός και ήσυχος όσο που όλοι οι άλλοι έφευγαν. Τότε μόνο σηκώνονταν και ρωτούσε αν ο παπας έλαβε καμιά επιστολή.

— Όχι, άκόμη.

Ο παπας κινιταζε αυτό το γέρο που καθόταν στο παγκάκι, με τη χοντρή φ- νέλλα του, με της ψηλές ναυτικές του μπότες, με το τραχύ και έξυπνο πρόσωπο, με τα μακρὰ ψαρά μαλλιά που τα σκέπαζε ένας κούκκος και που περιέμενε την άδεια γιά να παντρευτεί. Και άπο- ρούσε πως ο έρωτας τόσο έξουσίασε ένα γέρο που δεν τον έκαναν ν' άπανόδηση τόσο έμπειρία.

— Ο Μάττσον βιάζεται πολύ να παντρευτεί; του είλες μία μέρα.

— Χρ, χρ, όσο πιο σύντομα, τόσο καλύτερα.

Και ο Μάττσον δεν νομίζει πως είχε καλύτερο να παρατήρη την ιδέα του γάμου; Ο Μάττσον δεν είχε πια νέος.

— Ο παπας δεν πρέπει τόσο να παραξενεύεται, είλε ο γέρος, γιά να ύπερασπισθί τον εαυτό του.

Και έπρόσθεσε: «Τό ξέρω πως είμαι γέρος, μα πρέπει να παντρευτώ, πρέπει».

Και από μία σε άλλη εβδομάδα, πήγαινε εκεί έξη μήνες, γιά μόλις ύστερα από έξη μήνες ήθελε η άδεια, επί τέλους.

Σ' όλο εκείνο το διάστημα, ο γέρο Μάττσον τραβούσε το διάβολό του. Παντού, στην πλατεία που στεγνώνουν τα δίχτυα, στο λιμάνι, γύρω στα τραπέζια της άγοράς που άπλώνονταν τα ψάρια, ά κόμη και μακρὰ στο πηγάος, όπου ψαρεύουν της ρέγγες, παντού άκουγε εφρονιτά άπορίας και γέλια χλευαστικά.

— Ά! ά! θά παντρευτεί ο Μάττσον, ο Μάττσον που τώστωρε την ήμερα του γάμου και άφησε τη νύφη στού λουτρού τα χούα!

Ούτε η άραβονιστική του γλύτ σε από τα κοινοπολέματα. Μα το χειρότερο ήνε που αυτός περι- σσότερο απ' όλους εύρισκε το πράγμα καταγέλαστο. Το πορτραίτο της μητέρας κόνεψε να τον τρελλάνη.

Τό άπομεινήμερο της Κυριακής που έγειναν οι άραβόνες, ο γέρο Μάττσον, γιά να ξεφύγη την περιέργεια και τα πειράγματα που τον έβδωναν, τράβηξε μόνης στην προκυμια και έπροχώρησε έως στο φάρο. Κάτω από τον φάρο βόηκε την άραβονιστική του που έκλαιε. Τη ρώτησε. Μήπως ήθελε να παντρευτεί με κανένα άλλον; Αυτή στην άρχή τίποτε δεν άπάντισε. Ξεκόλλουσε από τον τοίχο, με το δάχτυλό της, μικρά κομμάτια άσβεστη που τ' άφινε να πέφτουν στη θάλασσα.

— Μήπως, τυγόν, άγαπούσε κάποιον;

— Όχι, κανένα...

Δεν ύπηρχε τρόπος γιά το Μάττσον να ξεφύγη τη θέληση του πορτραίτου της μητέρας του! Άν τυγόν η νέα άγαπούση κάποιον που να μπορούσε να τον στεφανωθί, ο Μάττσον θά μπορούσε μ' όλο του το δίχτυ να τον ξεφύγη αυτό το γάμο. Μα στην τωρινή περίστασι, δεν είχε κανένα λόγο να της άποδώση την έλευθερία.

Δεκαπέντε ήμέρες άργότερα έγειναν οι γάμοι, και όλιγο ύστε- ρότερα, πλάκωσε η μεγάλη θαλασσοταραχή του Νοεμβρίου.

Μιά από της μικρές βάρκες του χωριού έχασε το κατάρι της και το ηηδάλλο της, και, όλοτελα άκυβέρνητη, σορώθηκε από τα κύματα του Σούνδ. Ο γέρο Μάττσον και οι πέντε άλλοι που ήταν μαζί του περιπλανήθηκαν έτσι δυό ήμερόνυχτα. Όταν τους έσωσαν ήσαν μισοπεθαμένοι από την πείνα και από το κρύο. Σ' αυτό το καράβι, όλα ήταν παγωμένα, και τα ρούχα τους είχαν άρχισιν να ξελι- άζουν. Ο γέρο Μάττσον δεν ξανα- είδε πια την υγεία του. Δυό χρόνια ύπεφερε από μαρασμό και ύστερα άπέθανε.

Πολλοί τότε έκριναν πολύ περιέργο που στοχάστηκε να παντρευτεί άκοι- βώς από του συμβή το δυστύχημα, γιάτι η γυναικούλα που διάλεξε τον περικοιήθηκε σάν καλή νοσοκόμα. Μόνος, τί θά γινόταν;

Όλοι στο χωριό των ψαράδων άμφολόγησαν πως αυτό ήταν το σο- φότερο πράγμα που έκαμε στη ζωή του, και η γυναικούλα άπέχτησε με-

ΣΙΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. Δ.

«Τα καλά και τα άρατα κόποις κτώνται». Ίσως γι' αυτόν τον λόγον δεν ήνε εύκολον να δη κανείς και να θαυμάση την άραιότε- ραν δεσποινίδα των Άθηνών, ήτις σπανιότατα θεάται σε δημόσια κέντρα κατ' έξαίρεσιν έμφανίζεται μόνον εις το σπόρτιν-κλόμπ, διότι παραδείξει στην Κηφισιά. Πολύ νέα, μελαγχροινή, γευστική εύμορφία. Ένα πρόσωπο όβάλ, γεμάτο έκφρασιν και γοητεία. Τα μάτια της άστραφτερά σάν πολύτιμα διαμάντια. Όταν παρουσια- σθί σε σαλόνι, όσον και αν παρευρίσκονται αι κομψότεραι Άθη- ναι, θά ήνε πάντοτε η ύπερ κομψή, η ύπερ χαριτωμένη, η ύπερ chic. Η αλιουέτα της σπάνιον φαινόμενον λυγρότητας και άραιο- γραμίας. Τό ντύσιμό της τό χαρικήριζε πάντοτε ένα χού παριζιά- νικο, ένα γούστο έξαιρετικής σχολής, μία ιδέα έμπνευσμένη από σπάνιαν καλαισθησίαν. Η μόρφωσίς της πολύ έπιμελημένη, συγκα- ταλέγεται μεταξύ των έντελλεκτούν, παρακολουθεί όλα τα ιδιαί- τερα μαθήματα και διαλέξεις. Κατά την έν Παρισίους διαμονήν της, όπου παρέμεινε επί 4—5 έτη, έδιδάχθη από διασημούς κ.χ. η γητά άπαγγελίαν, εις την όποιαν έχει άναδεδειγμένην ιδιοφυσίαν, δειγμάτα της όποιας έδω- σε πρό έλεκτού άκροατηρίου, άπαγγέ- λασα εις την ύπερ των θυμάτων του Σαρονικού δοθείσαν έσπαρί- δα. Ο χορός της, ήμνο: προς το άραιόν, έργον τέχνης, οι βηματι- σμοί της έπεξεργασία άραβουργημάτων.

H MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τελευταίως παρατηρείται άλλαγή κατευθύνσεως εις το γού- στο των Άθηνάϊων κοσμητών, οι όποιοι μετεφέρθησαν εις την άν- τίπεραν όχλην και εις την μεταβολήν αυτήν συντέλεσαν μερικαί άκαταγνώστες Κηφισιώτισαι, αι όποιαι έν συνεννοήσει παραθερί- ζουσι εκεί. Άλεξανδρινές και πολλές Άθηνάϊες μολοιόταρσαν τα άλλα Άθηνάϊα και Φαληρικά κέντρα, και συγχάζουν εις τό Σπότιν.

— Ίδιως της καθήμενης παρευρίσκονταν εκεί όλοι αι πλέον κομμοντυμένα και πολυθλαμαζόμενα χορεύτρια. Η κίνησις του Σπότιν άρχίζει, ως επί το πλείστον, μετά το μεσο-ώντιον, όπότεν καταφάνουν αι πολυτελέστεραι λυμυζίνες, που φέρουν έτι πολυτε- λέστερες εις ντύσιμό και παριζιανισμόν έπιβάτιδες.

— Αι ταχικότεραι διασώτιδες του άνωτέρω χορευτικού κέντρου εινε αι κυρία και δεσποινίδες Ρετσίνα, Άλεξάνδρα, Ζέγγελη, Γεωργιούλου, Καραγιάννη, Φωτιάδη, Καλβοκορέση, Λαδοπού- λου, Γουιάρη, Άνδριτάκη, Καμπάνη, Φιλαρέτου, Μεταξά, Άθα- νασιάδη, Δ. Σταθίτου, Σακορράφου, Ριζάκη, Χωρέμη, Δούμα κλπ.

— Εις το άνωτέρω ντάσιον έγκαινιάσθη η τελευταία χορευτική νουβητέ, να χορεύουν όπως το χρησιμοποιέον ζεύγος Σούμπερτ—Ία- τρού, στο φημισμένο σάε ιρότ της Χορευτικής Κάτιας, είδος ά- ταξί λοκομοτορίσ. Και όταν η σιλουέτα ήνε εύλγυστη και φειδένια και ο άούτηρότερο- θεατής γίνεται έπιεικής, άλλα όταν ύπερβαίνει και τα όρια του κανονικού πάχους, το θέαμα ήνε άκτερόν, άποδί- δεται δε η έντύπωσις κινουμένων κρεάτων ένός σούστας.

— Εις το Σέσιλ, Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατον χορός, άλλα σπα- νίως χορεύουν, έλλείπει χορευτίαν και χορευτριών και πρό πάντων νεολαίας. Εις τα γεύματα θεάονται εκεί πολιτικά φυσιογνωμίαι, μεταύ των ταχικωτέρων δε θαμώνων ο κ. Α. Μιχαλακόπουλος, ο

γιάη έκτίμησι γιά την άφορίωσι που έδειξε στον άνδρα της.

— Νά μία, έλεαν, πού ενόχολα θά ένακαπαντρευθί!

— Όλες της ήμέρες της άρρώστιας του, ο γέρο Μάττσον διηγέτο στη γυναίκα του την ιστορία του πορτραίτου.

— Όταν άποθάναν, θά το πάρως, της έλεγε, όπως θά κάρως και όλα όσα ήνε δικά μου.

— Άρρησέ τα αυτά τα λόγια...

— Θά το πάρως το πορτραίτο της μητέρας, και, όταν οι γαμ- προί παρουσιασούν, να το ζεστάρι. Ξε βροίωσαν πως, σ' όλο το χωριό, δεν ήνε κανείς που να ξέρη γιά τα ζητήματα του γάμου καλύτερα απ' αυτό το πορταίτο.

ΣΕΛΜΑ ΛΑΓΚΕΡΛΩΦ

κ. Καφαντάρης, ο κ. Γκότσης, ο κ. Τριανταφυλλάκος.

— Μεταξύ των εκεί παραθερίζουσών η κ. Γεωργαντά—τό γένος Κουντουριώτη—η κ. Άδαμίδη, η κ. Φωτιάδη, η κ. Λαδοπούλου, η κ. Κάπαρη, η κ. Περβανί, η κ. Μπενάκη, η κ. Σεβαστοπούλου, η κ. Χατζηπέτρου, η κ. Δούμα, η κ. Καρατζά κ.τ.λ.

— Σε ένα χωριό της Κρήτης ξεκουράζει και φρεσκάει το μεγα- λουργό ταλέντο της η λιλιπούτια συνθέτις Ρένα Κυριακού, η όποια κατώρως να πείση τους γονείς της να μεταφέρουν από τό Ήράκλειον, στο βουνό που μένει, πιάνο, και να καίγινεται εις νέας συνθέσεις μεταξύ των όποιων μία ήνε κατι έκτακτον ως μελω- δία και θυμίζει Μπετόβεν.

— Απερίγραπτον θέαμα ήνε το άκροατήριόν της, αποτελούμε- νον από χωριάτας και χωριατάκια με ψηφουλίτσες και Κρητικά στιβάνια, οι όποιοι συρρέουν από όλα τα γύρω χωριά και το Ήρά- κλειο γιά ν' άκούσουν το πιάνο.

— Στά ξενοδοχεία της Κηφισιάς άπαρηγόρητες αι εκεί παραθε- ρίζουσαι, διότι στερούνται της κυριώτερας, κατά την αντίληψίν των, άπολαύσεως, της χαρτοπαίξις. Κατ' αυτές μία φαντασμο- τάτη χαρτοπαίκτρια Άθηνάια μετέβη εις ένα εκ των κυριωτέρων εκεί ξενοδοχείων και όλοι έλπίζουν ότι θά κατορθωθί να δοθί η πολυπόθητος άδεια του χαρτοπαίξις.

— Πληροφρούμεθα ότι στην Παλιόρα του Λουτρακίου, κάθε Σάββατον, ύπόχ των ιδιαίτερων άτραξιόν, χορός και τρα- γούδι. Τό δεύτερον όφείλεται εις την εκεί διαμονήν της Κας Π. Αλίμπερο, της όποιας τό τραγούδι ήνε σπάνιον.

— Εις την άνωτέρω λουτρόπολιν, μαίνεται η ρουλέτα. Χιλιά- δες άμέτρητες καταναλίσκονται εις την άνωτέρω άτραξιόν, στην όποιαν λιμβάνει μέρος, έκτός των εκεί διαμενόντων, και πολλές Άθηνάϊες κομψές, οι όποιες μεταβαίνει εκεί κατά Σάββατον ριακό προς τιμήν της ρουλέτας.

— Τό περασμένο Σάββατο έδωσε συναυλία εκεί ο κ. Κ. Τριαν- ταφύλλου με έκτάκτως άπολαυστικόν πρόγραμμα και πρό πολυ- πληθεστάτου άκροατηρίου, χειροκροτηθείς ένθουσιωδώς.

— Πληροφρούμεθα ότι τον χειμώνα εις τι πολυτελέστατον Άθηνάϊκόν ξενοδοχείον θά δίδεται Thé daisant δυό φορές την έβδομάδα, όταν ο καιρός τό έπιτρέπη, θά ήνε δε εις τό ύπαυθρον, σε ένα μαγευτικόν κήπον.

— Κάθε άπόγευμα στο Σερραφίλι κομψύταται κοσμικά σύγκε- τρώσεις εις τό εκεί φαίθ ο-κλήν-τη, όπου πέγνουν τό τάσι τους ίδιός αι Κηφισιώτισες. Τό θέαμα ήνε πολύ γραφικόν, διότι ως επί το πλείστον ήνε κοπέλες και φορούν έσάρπες μεταξωτές στα μαλλιά των, σε χρώματα πράσινα, κόκκινα, κίτρινα, ρόζ, πορτοκαλλία.

H MONTAIN

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Άνεχώρησε διά Παρισίους η καλλιτέχνις μονίτια κ. Βάσω Ία- τρού, Διευθύντρια του «Θαλασσιού Σαλονιού» (δδός Σουλάνη 12). Η κ. Ίατρού θά έπισκεφθί τους οίκους της Μόδας Jean Patou, Bechoff, Paquin, Jean Magnin, Philippe et Gaston, Madeleine et Madeleine, διά να παρακολουθήση την τελευταίαν μόδαν των Πα- ρισίων και να προμηθευθί διά την έκλεκτήν πελατείαν της Modeles de toilettes et Modes de Chapeaux. Με άγωνίαν θά περυσμένον την έπιστροφήν της αι κυρία και όνίδες της πόλεως μας.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Εις τό «Κοτοπόλλειον» έδόθη την Δευτέραν, 4 Αυγούστου, η νέα κωμωδία του κ. Συναδινού «Ψέμμα και πάλι Ψέμμα». Τό έργο με πού χρι και πνεύμα γεμυμένο, άρσος ύπερβολικά.

— Η νέα όπερέτα του Ζιλμπέρ, «Κάτι η Χορευτίς» άνεβί- βηθη εις τα «Αιωνία» με πσσαν έπιμέλειαν. Έγρεσε δε τόσον πλού, όστε κάθε βράδυ τό θέατρον πολιορκείται από θεατάς και κατακλύζεται υπ' αυτών μέχρι σημείου άπιστεύτου. Η νέα όπε- ρέτα ήνε άσφαλός από τας άραιότερας που έχουν έμνην έν Άθ- ήναις. Μουσική γνικνότη και λιμπρέτο έπιτετέστατο. Δεν της λείπουν άκόμη ούτε αι μελοδραματικά σκηνά. Οι ήθοιστοι και ζών πολυ καλά. Και η κ. Ζαμπά εις τό ζενίθ της τέχνης της, άμ- ιως, άφθίστος, φανταστικός!

— Εις τό «Κυβέλειον» άνεβιβάσθη η νέα Άθη- ναίη ήθογραφία του κ. Χόρν, αι «Γειτονίσσες», μη ύστερούσα, ως λέγει αι, καθόλου του «Φωντοναχίου».

— Εις τό «Κεντοίκον» έσοστάθη η 50ή παράστασις της έπιτυ- χεστάτης και θριαμβεύουσας «Πρωτευουσάνας». Της εύχόμεθα πλέον να τα... έαταστήση!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΣΤΗΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΑΓΑΠΗ

Τά αυτιά μου βουτά γεμάτα
τα νοιώθω και καρδιοχτυπώ,
μα όλοβανθ γαλανομίνα
με άγαπάει—την άγαπά.
Όταν στο πίκρο ή νύχτα χύνει
σκότος και θεία μοσχοβολία,
αγκαλιασμένοι έγω κι' εκείνη
αλλάζουμε γλυκά φιλία.
Χωρίζουμε με την αύγούλα
σά δυό πουλάκια χαρωπά.
Μία γαλανή γλυκειά ξανθοσά
την άγαπάω και με' άγαπά.

ΣΩΤΗΡ. ΣΓ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑΝ

[Υπό Α. Πιραντέλλο]

Λουίζι Πιραντέλλο είνε από τούς άρίστους Έτα λ. ύς συγγραφείς. Τα ρομάτζα του, τὰ δράματα και τα διηγήματά του έχουν κάμει εξαιρετική έντύπωση και διαβάζονται σήμερα απλήσιως. Πλείστα έξ αυτούς μεταφράστησαν ήδη και εις άλλας γλώσσας. Τό διήγημά του «Μετά τήν Απιστία», τὸ δ. ποιόν δημοσιεύουμε σήμερα, είνε από τὰ καλύτερά του, μέ λεπτή κοινωνικήν ψυχολογίαν και σπαρακτικές περιπετειάς].

Α΄.

— Είνε δικά μου, συλλογίζεσθαι ή 'Αδριανή, τεντώνοντας τ' αὐτή στη φλασκία τῶν δυό παιδιῶν πού έπαιζαν στό διπλάνο δωμάτιο. Καί χαμογελοῦσε τρυφερά, ἐνῶ έπλεκε γοργά ένα εργόχειρο από κόκκινο μαλλί. Χαμογελοῦσε, χωρίς νά κατορθώνη νά πειθεται πῶς αὐτά τά δυό παιδιά ήταν δικά της, βγαλμένα από τὰ σπλάγγα της καί πῶς τόσος καιρός—δέκα χρόνια—έχει περάσει τώρα από τούς γάμους της. Είνε δυνατόν! Αισθάνεται τόν εαυτό της ἀκόμη κοριτσάκι, καί ὡς—τό μεγαλύτερό της παιδί μπαίνει στά ὄχτω καί αὐτή στά τριάντα. Τριάντα χρόνια, είνε δυνατόν; Σχεδόν γοργά! 'Όχι δά! Καί χαμογελοῦσε.

— 'Ο Γιάτρος; εἶπε ἔξαφνα, σά νά ρωτοῦσε τόν εαυτό της. Τῆς φαινόταν πῶς ἀκούγε στό διάδρομο τή φωνή τοῦ Γιάτροῦ τοῦ σπιτιοῦ. Σηκώθηκε. Τό χαμόγελο ήταν ἀκόμη στά χεῖλιά της.

— 'Α! πόσο σύντομα πάγωσε αὐτό τό χαμόγελο, στή στενωχωρμένη στάσι τοῦ Γιάτροῦ Βακαλόπουλου, πού ἀνάσινε μέ δυσκολίαν νευρικά πίσω από τὰ γοντρά μυωκτικά ματογυάλια του.

— Γιάτρέ... Θεέ μου...

— Δέν είνε τίποτε... Μήν ταρατσεῖσθε...

— 'Η μαμά;

— 'Όχι, ὄχι! εἶπε μέ δυνατή φωνή ὁ Γιάτρος. 'Όχι ἡ μητέρα σας!

— 'Ο Τομμάσος, τότε; ἐφώναξε ἡ 'Αδριανή. Καί ὅταν ὁ Γιάτρος, μέ τή σιωπή του, τῆς ἔδωκε νά ἐννοήσῃ ὅτι πρόκειται γιά τό σέγγυό της, φώναξε:

— Τί τοῦ συνέβη; Πέτε μου τήν ἀλήθειαν... Θεέ μου, πού είνε; πού είνε;

— 'Ο Γιάτρος ἄπλωνε τὰ χέρια ἐμπρός σάν γιά νά σταματήσῃ τῆς ἐρωτήσεις.

— Δέν είνε τίποτε. Θά ὀητε... Μιά ἐλαφρά πληγή...

— Πληγωμένος; Καί σεις... Μοῦ τόν σκότωσαν;

— 'Η 'Αδριανή έπιασε τό κρατὶ τοῦ Γιάτροῦ, μέ μάτια ἀγριεμένα, σάν τρελλή.

— Μά ὄχι, κυρία, ὄχι... 'Ηουχάσατε... Μιά ἀπλή πληγή... ἐλαφρά, ἐλπίζω...

— Μονομαχία;

— Ναι, ἀπήντησε μέ προσπάθειαν, ἀφοῦ ἐδίτασε ὀλίγες στιγμές, ὁ Γιάτρος πού ἦτο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν.

— 'Ω, Θεέ μου, Θεέ μου, πέτε μου τήν ἀλήθειαν! Ἰκέτευε ἡ 'Αδριανή. Μονομαχία; Μὲ ποιόν; Χωρίς τίποτε νά μοῦ πῇ!

— 'Όλα δά τὰ μάθετε. Μά ἤσυχα, ἄς φροντίσουμε γι' αὐτόν... Πού είνε τό κρεβάτι του;

— 'Απ' ἐκεῖ... εἶπε ἐκείνη παραχαλισμένη, χωρίς ἀκόμη τίποτε νά ἐννοῇ. 'Υστερα εἶπε μέ ἀγωνία πού δέν μπορούσε πιά νά τήν καταστείλῃ:

— Πού είνε ὁ πληγωμένος; Μὲ τρομάζετε 'Ο Τομμάσος δέν είνε μαζί σας; Πού είνε; Γιατί χτυπήθηκε; Μὲ ποιόν; Πότε; ... Μά μιλήστε λοιπόν...

— 'Ηουχα, ἤσυχα... δέχομαι ὁ Γιάτρος, χάνοντας τήν ὑπομονή του. 'Όλα δά τὰ μάθετε... Γιά τήν ὥρα, ἡ ὑπερητρία είνε σίτι; Φωνάζετε τήν. Χρειάζεται ψυχραιμία, καί μέθοδος. Ν' ἀκούτε μόνο τῆς ὁδηγίης μου.

Καί ἐγὼ ἐκείνη, σάν μέσα σ' ένα ὄνειρο, ἔβγαίνε γιά νά καλέσῃ τήν ὑπερητρία, ὁ Γιάτρος ἔβγαλε τό κα-

πελο του καί έπιασε τό μέτωπό του μέ τό χέρι του πού ἔτρεμε, σά νά προσπαθοῦσε νά θυμῇ καί τι. 'Υστερα, ἔξωφνα, θυμῇ ἔτρε, ἐκρούμπωσε τό σακάκι του, πήρε τό πορτοφόλι του από τή τρέπη καί ετοιμάστηκε νά γράψῃ μιὰ συνταγή.

— 'Η 'Αδριανή ξαναῆθε μέ τήν ὑπερητρία.

— Νά, εἶπε ὁ Γιάτρος, δίνοντας τή συνταγή. Νά πάτε τώρα ἀμέσως, στό πιό κοντινὸ φαρμακείο... Πάρτε μαζί σου μισό κάλια... 'Όχι περιττόν, θά σοῦ δώσῃ ὁ φαρμακοποιός. Καί σύντομα σέ παρακαλῶ.

— Είνε πολύ σοβαρό, γιάτρέ; ρώτησε ἡ 'Αδριανή δευλά καί μέ πάθος...

— 'Όχι, σῆς ἐπαναλαμβάνω.

— 'Ας ἐλπίζουμε, ἀπήντησε ὁ Βακαλόπουλος. Καί γιά νά προλάβῇ νέας ἐρωτήσεις:

— Μοῦ δείχνετε, παρακαλῶ, τό δωμάτιο;

— Ναι, ἔλατε, ἀπ' ἐδῶ...

— 'Αλλά μπαίνοντας ἐκεῖ, τόν ρώτησε πάλι τρεμουλιαστά:

— Μόνος εἴσαστε γιάτρέ μέ τόν Τομμάσο; Πάνε δυό γιαιροί

στής μονομαχίες νομίζω...

— Πρέπει νά τροβήξουμε τό κρεβάτι λίγο πιά ἐξῶ... εἶπε ὁ

Γιάτρος, σά νά μή τήν ἀκούσε.

— 'Εκείνη τῇ στιγμῇ, ένα ὁμορφο

ἀγοράκι, μέ πρόσωπο ἐμπνητό καί μέ μαύρα σγουρά μαλλιά γυ-

μένα στους ὤμους, μήτε τρέχον

τας καί φώναξε:

— Μαμά, ένα φορεῖο! Τι κό-

μος...

— Μόλις ἴδε τό Γιάτρό, σπα-

μάτησε, μέ ντροπή, στή μέση

τοῦ δωματίου.

— 'Η μητέρα ἔβγαλε ένα ξεφου-

νητό καί παραμέρισε τό παιδί

γιά ν' ἀκολουθήσῃ τόν Γιάτρό.

— Καί τήν ἐμπόδισε:

— Στό καθῶφλι, αὐτός γύρισε πίσω

Μεῖντε ἐδῶ, κυρία, σῆς παρακαλῶ! Θά πάω. ἐγώ... Τὰ δι-

κρά σας μποροῦν νά τοῦ προκαλέσουν βλάβη.

— 'Η 'Αδριανή ἔγειρε τότε στό παιδί πού τήν κρατοῦσε από τό

φόρεμα καί τόσφιξε στό στήθος της, κλαίοντας μέ λυγμούς.

— Γιατί, μαμά, γιατί; ρωτοῦσε τρομαγμένος ὁ μικρός, πού δέν

ἐννοοῦσε. 'Υστερα ἄρχισε νά κλαίῃ καί αὐτός.

Β΄.

Στό κάτω μέρος τῆς σκάλας, ὁ γιάτρος ὑπεδέχθη τό φορεῖο πού

τό βαστοῦσαν τέσσαρες νοσοκόμοι, ἐνῶ δυό χοροφύλακες μαζί μέ

τόν πορτιέρη, ἀνηγόρευον τήν εἰσοδὸ στό πλῆθος τῶν περιεργῶν.

— Γιατρέ Βακαλόπουλε! φώναξε ένας νέος μέσα από τό πλῆθος.

— 'Ο Γιάτρος γύρισε καί φώναξε στους χοροφύλακες:

— 'Αφήστε τον νά περάσῃ, εἶπε ὁ βοηθός μου. Περάστε μέσα,

Δόκτωρ Σίξ.

Οἱ τέσσαρες νοσοκόμοι ἔπαιρναν ἀνάσα ετοιμάζοντας τὰ λουριά

γιά τό ἀνάβυσμα τοῦ φορεῖου. 'Η ἀμαέσπορτα ἔκλεισε πάλι. Τό

πλῆθος χτυποῦσε τήν πόρτα μέ τὰ χέρια, μέ τὰ πόδια, σφύριζε,

οὐρλιαζε.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ γιάτρος Βακαλόπουλος τόν Σίξ, πού ήταν

λαχανιασμένος καί ἰδρωμένος. Καί ἡ γυναίκα;

— Τί τρεξίματα, γιάτρέ μου! τοῦ ἀπήντησε ὁ δόκτωρ Κοζίμης.

— 'Η γυναίκα; Στό νοσοκομεῖο... δέν ἀντέχω πιά. Κάταγμα τῆς

κνήμης καί τοῦ βραχίονος.

— Φλεγμονή;

— 'Υποδέτο, δέν ξέρω. 'Ηρθα τρέχοντας. Τί ζέστη, νά πάρῃ ὁ

δόρη! Θάπαινα εὐχαρίστως ένα ποτήρι νερό...

— 'Ο γιάτρος Βακαλόπουλος παραμέρισε λίγο τό μουσάμι πού

σκέπαζε τό φορεῖο γιά νά ξεθεάσῃ τό πληγωμένο. Τόν χαμήλωσε

ὡς ἀμέσως καί εἶπε στους νοσοκόμους:

— 'Εμπρός, προχωρεῖτε! 'Ελαφρά καί μέ προσοχή, παιδιά, σῆς

παρακαλῶ.

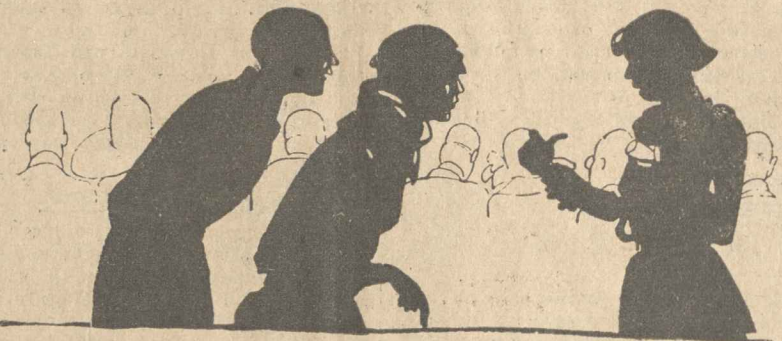
Ενῶ μέ πολλές προφυλάξεις ἐξακολουθοῦσε ἡ ἐπίμονη ἀνάβα-

σις, στήν κάθε στάσι τῆς σκάλας, οἱ νοικάρηδες τοῦ σπιτιοῦ ἀνοί-

γουν τῆς πόρτες στους κρότους τῶν βημάτων καί τῶν φωνῶν:

— Σιγά, σιγά, ξανάλεγε στό κάθε σκαλοπάτι ὁ γιάτρος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Ριχάρδου Έρρ. Σαβὰζ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— 'Η πονηρή!... 'Η διαβολουμένη!... Τό ἀντελήφθη καί ἔβαλε ἀμέσως τό χέρι στό πιστόλι.

— Κύριε Λένος, ἐλθμονήσατε τήν ὑπόσχεσί σας.

— 'Όταν σῆς ἀντικρίσῃ κανείς, τὰ λησμονεῖ ἅλα καί αὐτόν τό Θεό!

— 'Οποδὴποτε μὴ προχωρήσετε. Σῆς τό συμβουλεύω.

— Κι' ἐν δυν σῆς ἀκούσω;

— 'Ετρελλαθήκατε;

— 'Αν ἀκούσω μόνον τή καρδιά μου, πού κοχλάζει αὐτῇ τῇ στιγμῇ

ἀπὸ πάθος;

— Σῆς εἶπα νά μὴ προχωρήσετε...

— Κι' ἐγὼ σῆς λέω θά προχωρήσω.

— 'Εβγαλε τό μικρὸ της περιστοροφ καί μ' ἐσημάδεψε.

— Αὐτό ὅμως μοῦ ἦταν ἀδιάρρητο.

— 'Ημουν ἔτοιμος νά τὴν κῶνω δική μου... ὅταν ἐχτύπησεν ἡ πόρτα.

— Χίλιοι διάβολοι! 'Επήραμε ὅρος συζύγων, πού συζητοῦν μέ καλοσού-

νην καί ἀγάπην καί ἐρώναξα νά περάσουν.

— 'Ητο ὁ ὑπάλληλος τοῦ διαμερισμάτος μας.

— 'Εφερνε ἐπὶ δίσκον ένα ἐπισκεπτήριο.

— Μοῦ ἤλθε νά εἰσθῶ καί νά τόν πνίξω πού μᾶς δέκοπιτε ἔτσι ἀπότομα

στὴν πεία κρίσιμη στιγμή.

— 'Επληρώσα καί ἐπῆρα τό ἐπισκεπτήριο βράζοντας ἀπὸ ὀργή, ὅταν

ἔξαφνα ὁ θυμός μου ἐξητιμώθη καί ἀνατρεῖχασα ἀπὸ φόβο.

— 'Η 'Ελένη τό ἀντελήφθη.

— 'Εκ μέρους ποίου εἶνε, ἀγαπητέ μου; μ' ἐρώτησε γλυκά.

— Τὸ βρωμόνιο Φρίεδριχ! τῆς ἀπήντησα ἀποτόμως, ἐκδικούμενος

αὐτὴν γιά τὴν στάσι τῆς καί τῆς ἀγνήσεως της.

— Θέλησε νά δειξῇ ἀσφαλίαν μὰ ἐκατάλαβα πῶς ἐφροκίωσε σύγκορμη.

— Πόσο τὸν φοβεῖτο αὐτὸν τὸν ἀνδρῶπο!

— 'Ακούσθ' ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομά του γιά νά τὴν καταλάβῃ ἀκατανίκητος,

τρομέρος καί ἀκατάσχετος φόβος, ἀγωνία καί φρενίη.

— 'Ο ὑπάλληλος εἶγε φγῆι.

— Φαίνεται πῶς ὁ Βαρώνος ἐπέρασαν ἀπὸ τό ξενοδοχεῖό μας καί ἄφησε,

ὀνίμως μέ τούς τύπους, τὴν κάρτα του αὐτῇ.

— Τι δόχηματο γεγονός ἀλήθεια!

— 'Αλλά καί πόσο μᾶς ἐτρομάζε.

— 'Ο ἀνδρῶπος αὐτός εἶγε γίνε ὁ ἐφιάλης μας.

— Θά τὸν ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου, καί ὅταν θά γύριζα πειὰ στὴν Εὐρώ-

πη, τὴν ὥρα καί εὐτυχιμένη Εὐρώπη, πού οὐτε κίνδυνοι, οὐτε βασαν-

ιστήρια, οὐτε Σιβηρίας ὑπῆρχαν...

— 'Ηουχάσαμε κάποιος καί ἀπεφάσισα νά ξαναβγῶ.

— Μαζὺ μέ τὴν γυναῖκα αὐτῇ δέν θά πετύχαινα ποτε τίποτε ἀπολύτως.

— 'Ηταν μεγαλοφυῆς καί ἀπορασιασμένη.

— 'Ελθῶσα στή Ρωσία, ἤλθεν ἀσφαλῶς τάξασα τὴν ζωὴν της εἰς τὸν

θάνατον. 'Ελογίζετο μέ τούς νεκρούς!

— Τὴν ἄφησι καί ξαναβγήκα.

— Πόσο μεγάλη ἀνάγκη εἶχα γι' αὐρά! Μά καί σιτοῦς θεόμουν ἐπληττα

μόνος καί κατέληξα πάλι στή Λέσχῃ.

— Οἱ Ρῶσοι συγγενεῖς μου ἦσαν ἐκεῖ πάλι. Τούς έπιασα συζητεῖσι καί

κατέληξα σὴν ἀστυνόμελα τους καί τούς κατασκόπου.

— Μά παντοῦ ἐδῶ ὑπάρχουν κατασκόποι, εἶπεν ὁ Σάσας. 'Ακόμη

καί δῶ μέσα...

— Καί δῶ μέσα! εἶπα κατάπληκτος.

— Ναι καί δῶ μέσα. Οἱ ὑπερήτες παραδείγματι...

— Οἱ ὑπερήτες τῆς Λέσχης.

— Ἀκριβῶς. Οἱ μισοὶ εἶνε κατασκόποι, διέ-

κονον ὁ Βόρις, ὅστε κατέταξε νά εἰσαί προσε-

κτικὸς.

— Στό ἀκονομα τῆς λήξεως «κατάσκόποι» ἡ

ἀνησυχίης καί οἱ τρόμοι μου μ' ἐκνεύεισαν πάλι.

— Προσπάθησα νά γελῶ καί ρώτησα.

— 'Ερχεται καμμιὰ φορὰ ὁ βαρὼν Φρί-

εδριχ;

— Πῶς; Αὐτός ὁ παλιῆνδρῶπος; 'Η 'Αλέ-

σχη τῶν Θαλαυγῶν δέν ἔχεται κατ' οὐδένα

λόγῳ τυχοδιώκτας Γερμανούς, ἔστω καί ἐν εἶνε

πολὺ καλοὶ ἀστυνόμοι.

— Δεκόμενος οἱ λίγο τῇ συζήτησι αὐτῇ. 'Εμεινα

οκεπτικὸς, ἐνῶ ὁ Σάσας ξοναπῆγε νά παλῇ. 'Ο

Βόρις μοῦ ὑπεσέθη ὅτι θά μέ συνώδανε ὡς τό

ξενοδοχεῖο καί παρήμενα.

— 'Αγῆσθε ὅμως πολὺ. 'Εγλυκοχάρως ὅταν

γυρίζαμε στό ξενοδοχεῖό μου! Στό δρόμο, ὁ Βό-

ρις εἶγε ἀρχίσει φρικτὴ πολυλογία. Μοῦ μίλησε

γιά διάφορα πράγματα καί πρὸ πάντων γιά τὸν

ἀδελφόν του τὸ Σάσα.

— Εἶπε πολὺ ζοηρός, μοῦλεγε. 'Όλοι ἐπὶ

ζοῦμε πῶς ἡ παντοειά θά τὸν φρονιμάτῃ. Εἶδατε

τὴν μνηστή του, τὴν παρικήτισσα Δόξια Πάλιν-

τῆν; Εἶνε πολὺ χαριτωμένη κόρη, νέα καί κλη-

...

...

...

...

...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΠΕΣΣΑ

ΥΠΟ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΖΙΔΗ

Δημοσιεύουμε σήμερα ένα από τα διαμάντια της νεοελληνικής ποίησης, το λημονημένο αυτό δριстуρημάκι του δειμνήστου ποιητού Χριστοφόρου Σαμαρτζιδή. Είναι γεμάτο αίσθημα και, ασφαλώς, θα σας κατασυνκινήσει.

Α'

Έχουν λουλούδια τα χορτάρια,
και τα λουλούδια μυρωδιά,
και τα καλά τα παλληκάρια
έχουνε μπέσα σ' την καρδιά

Τό δρόμο πάρε, σύρε μέσα
σ' τα μέρη της 'Αρβαντιάς,
νά μάθης πώς κρατούν την μπέσα
τα παλληκάρια της φωτιάς.

Έκει θά δης τα παλληκάρια
με τ' άσημένα χαιμαλιά,
άβραντόπουλα λιοντάρια
με μαύρα ή ξανθά μαλλιά,

Έκει θά δης παιδιά ξεφτέρια
όταν χορεύουν, νά πετούν,
μαλαμυκάπνιστα σ' τα χέρια
τά καρυφύλλα νά κρατούν

Β'

Χειμώνας. Σ' τα ψηλά βουνά πέφτει το χιόνι.
Τη κεφαλή σ' τη κάππα του ο κλέφτης μέσα χώνει.
Σ' τους λόγγους Άνεμος βογκά, βογκά, στριφογυρίζει
και παγωμένος χύνεται στους κάμπους και σφυρίζει.
Συννεφιασμένος ούρανος, ζάλη, βορράς, άντάρια,
χειμώνας, χιόνι, παγωνιά, νύχτα, βροή. Κατάρια!

Κάτω σ' τη ρίζα του βουνού και μέσα σε καλύβα
στρωμένοι κάτω κάθονται σε χορταριού τη στίβα
γέρος με κάτασπρα μαλλιά και κάτασπρα τα γένεια
και μία γρηά με τα μαλλιά που μοιάζουν άσημένα.
Τα πόδια κατά τη γωνιά έχουνε γυρισμένα
και σ' τη γωνιά σπιθοβολούν τα ξύλα σωριασμένα.

Κλεισμένα τα παράθυρα και ή θύρα σφραγισμένη
μεσ' σ' την καλύβα κάθονται κ' οι δυο συλλογισμένοι.
Ψηλά σ' την άκρη της γωνιάς κανδήλα κρεμασμένη
ρίχνει το φως θαμπό, θαμπό, και πλάγι τους πεσμένη
ανάμεσα σ' τα κουρβουλά, ανάμεσα σ' τα ξύλα
μουλουριασμένη ρυάζεται πυκνομαλλούσα σκύλλα.

«Κατάρια! Ρίξε σ' τη γωνιά, γυναικα, κ' άλλα ξύλα,
και σήκω ρίξε γρήγορα και λάδι σ' τη κανδήλα.
«Κατάρια! Πούνε τα παιδιά. Χειμώνας και σκοτάδι...
«Άκου, ή σκύλλα ρυάζεται... Κακό, κακό σημάδι...»

Ρίχνει τα ξύλα σ' τη γωνιά και σ' την κανδήλα λάδι
δίνει σ' τη σκύλλα μια κλωτσιά και λέει «Σουξ σημάδι».
Και κάθεται χωρίς να πη σ' το γέρο λόγγον ένα
και βλέπει, βλέπει σ' τη γωνιά τα ξύλα τ' άναμμένα.

Γ'

«Ακούονται πατημασιές. Ή σκύλλα σκούζει, βράζει.

«Ο γέρος λέει «έρχονται» και τη γρηά κυττάζει.

«Ακούονται πατημασιές. Ή θύρα τους χτυπάει

και ή γρηά σηκώνεται να την άνοιξη πάρ.

«Ποιός είναι;» — «Ξένος». Τη γρηά έκντταξεν ο γέρος.

— «Άνοιξάτε μου, δότε μου γιά να πλαγιάσω μέρος».

Σηκώνεται και ξεκουμά ο γέρος το τουφέκι

άνοιγει, στέκει μια στιγμή, ο ξένος έτοιμ στέκει

Σκοτάδι, πίσσα. «Πέρασε, όποιος και άν είσαι, μέσα!»

— «Βάλε το χέρι σ' την καρδιά και δός μου, γέρο μπέσα».

Βάνει το χέρι σ' την καρδιά ο γέρος και μιλάει

«Μπέσα. Ο Φλιώρας, ξένη μου, τη μέσου του φυλάει».

Μπαίνει ο ξένος και σφαλνχ τη θύρα, ρίχνει πέρα

τη κάππα, το τουφέκι του, και λέει «Καλησπέρα».

Έχει τη φέρεμλη χρυσή, έχει χρυσό το φέσι

Χρυσά κουμπούρια και σπαθί, και δακτυλίδι μέση.

Χαρά σ' το λεβεντόπουλο! χαρά σ' το παλληκάρη!

Τι μαύρα φρόδια σπαθωτά, και τι ματινά ξεγυρά!

«Ξένη μου, έλα σ' τη γωνιά σιμά να ξεποστάσης,

να ξεσταθής, λίγο ψωμί, λίγο φαγι να πιάςης,

και σ' την καλύβα να μάς πής πώς βρέθηκες του Φλιώρα,

«έδω σ' τη ρίζα του βουνού, τη νύχτα, τέτοιαν ώρα».

Γρηά και γέρος κάθονται σ' τη στίβα σ' το χορτάρι

και πλάι, πλάι κάθεται μ' αυτούς το παλληκάρη

και λέει: «Φτάνει ξεστασιά κ' άνάσας. Δεν θά φάω

«έβρη» από το Δέλβινο και σ' το Πρεμέτι πάω

«τρείς μέρας πέρασα βουνά και κάμπους και ποτάμια,

και σήμερα, έδω, σιμά, σ' το βάλτο, σ' τα καλάμια,

«μπροστά μου τρείς πετάχθηκαν,
κ' οι τρείς άρματομένοι.
Μή τρέξης! κάτω τ' άρματα,
φανάζουν» τι μου μένει;
«Νά ρίξω κάτω τάρματα
ή νά τραβήξω ίσια,
«κ' ένας με τρείς να μετρήθω
έκει παλληκαρία.
«Μάννα και σάς εγέννησε,
μάννα κ' έμέ, χαήτε!
«άνοιχτε δρόμο! Σας βαρώ,
τους λέω, τραβήχτε!...
«Φωτιά έγω, φωτιά κ' αυτοί
σ' τον τόπο ένας μένει.
«Σκύφουν ο γέρος και ή γρηά
βουβοί και δακρυσμένοι,
και με το στόμα άνοιχτό
ο ξένος άπομένει.
Π τημασιές άκούονται.
Ποιός κουρτάζ τη θύρα;

— «Άνοιξε μάννα! μ' έφαγε. μ' έφαγε μαύρη μοίρα!

«Άνοιξε μάννα, πρόσφασε. είν' ή ζωή μου λίγη.

«Έλα, πατέρα, κ' ή ψυχή κοντεύει να μου φύγη».

Πστεϊούνται γέρος και γρηά κ' άνοίγουνε τη θύρα.

«Τσεφέρ»! — «Πεθαίνω μάννα μου! Κατάστηθα τό πύρα

«Τό βόλι!... Άδός το χέρι σου, πατέρα να φιλήσω!

«Μάννα σ' το κόρφο πάρε με τα μάτια μου να κλείσω!

«Αδέλφια μου Ρεσίτ, Άλή, έχετε γειά... παγώνω...
«Τό αίμά μου!... έχετε γειά... Τό αίμα... τελειώνω!»

Και πέτας' ή ψυχή του, και κλείσθηκε το στόμα,

και το θανάτου χύθηκε σ' την όψη του το χρώμα.

Σφίγγει το γυιό σ' την άγκαλιά ή μάννα πεθαμένο,

και τα παιδιά τα ζωντανά τον ξένο εσπλωμένο

καλά, καλά κυττάζουνε τη θύρα τους σφαλνούνε

και σ' το πατέρα τους τ' αντί σκύφτουνε και μιλούνε

Κι' ο γέρο-Φλιώρας σήκω σε ψηλά την κεφαλή του

και λέει τότε σ' το Ρεσίτ, και λέει σ' τον Άλή του.

«Αυτά του τάσπρα τα μαλλιά ο Φλιώρας δεν ντροπιάζει!

«Ποιός δεν πιστεύει; Είμ' έδω, κ' άν του βαστά, κοπιάζει.

«Στόν άνθρωπο που σκότωσε τ' αδέλφια σας, παιδιά μου,

«έδωκα μπέσα, κ' έβαλα, το χέρι σ' την καρδιά μου,

και μέσα σ' την καλύβα μου, σ' το σύνορό μας μέσα,

με το Θεό μου πιάνομαι, μά δεν πατώ τη μέσα

«Ρεσίτ, παιδί μου, κυττάζε' Άλή, παιδί θυμήσου.

«Ξένη μου, γύρε, τρίχα σου δεν θάγγιχθι. Κοιμήσου!»

«Ο ξένος γόνει. Γογγυιό και θρήνος και λαχτάρα,

έξω χειμώνας, χαλασμός, νύχτα, βορράς. Κατάρια;

Δ'

Συννεφιασμένος ούρανος. Χαράζει, πέφτει χιόνι,

ή μάννα κλαίει, δέρνεται, το γυιό της σαβανώνει

Έξω το λάκκο σκάφτουνε τα ζωντανά παιδιά της

τ' άξινια που κουρά χτυπούν, λές σκάφτουν την καρδιά της.

«Ο ξένος έσηκώθηκε, την κάππα του φοράει,

και πέρνει το τουφέκι του, ο Φλιώρας τον τηρεί.

«Στάσου!» του λέει, «μιά στιγμή, στάσου!» ο ξένος στέκει.

Σηκώνεται και ξεκουμά ο γέρος το τουφέκι,

σ' τον πεθαμένο του το γυιό ρίχνει ματιά και βγαίνει

και βγαίνει καταπόδι του ο ξένος και πηγαίνει.

Βουβοί κ' άμίλητοι κ' οι δυο μέσ' σ' τα βουνά γυρούνε,

άνηφορο, κατήφορο και λαγκαδιαίς περνούνε,

γεμμένα τα τουφέκια τους σηκώνουνε σ' τον όμο,

και φθάνουνε και μπαίνουνε σ' το Πρεμετιού το δρόμο.

Έκει ο Φλιώρας σταματά, σ' τον ξένο του μιλάει:

«Ο άβραντης ο καλός το μπέσα του φυλάει.

«Σ' τα σύνορά μας σ' έφερα δεν πάτησα τη μπέσα

«Εφτάσαμε, σ' το Πρεμετιού το δρόμο είσαι μέσα.

«Τώρα... το γυιό μου σκότωσες δεν θά γυρίσω πίσω

«πριν ρίξω το τουφέκι μου, ξένη να σε κτυήσω.

«Μιάς τουφεκούλας τράβηξε δρόμο, να γονατίσω

«να τουφεκίσω, του Τσεφέρ το αίμα να ήπιω».

«Κι' άν σε σκοτώσω, σχώρα με, κ' άν όχι, ξένη, σύρε».

«Ο ξένος τον κατήφορο της ορεματιάς έπήρε,

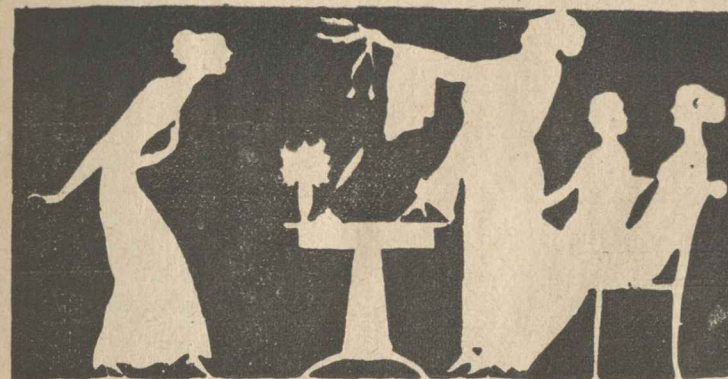
μιάς τουφεκούλας τράβηξε το δρόμο, κ' έκει στέκει

ο Φλιώρας έγονάτισε βρονταίε του τουφέκι!

ο ξένος δε χτυπήθηκε «ξένη καλή σου ώρα!

Κι' ο ξένος άποκρίθηκε «Καλή σου ώρα, Φλιώρα».

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΖΙΔΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟΘΥΜΙΑ

1
Ζηλεύω εκείνο το χωριό
στον κάμπο κάτω
με τ' άψηλό καμπαναριό,
την έκκλησή του,

Πούχει τη Παναγιά χρυσή
κ' άσημωμένη,
και να την άσπαστ' ή Ρηνιώ
συχνοπαγίνει.

Ζηλεύω εκείνο το χωριό
στον κάμπο κάτω
με τα χορτάρια τα βαθειά
με τα δοντρά του,

Πού φορτωμέν' άπ' της έλλαις
τη γή φιλού ε,
κ' i σάν τα μίτια της Ρηνιδος
μαβρολογούνε.

2
Ζηλεύω εκείνο το χωριό
στον κάμπο κάτω
π' άνθίζουν και μωσοβολούν
τά κλίματά του,

κ' έχει σταφύλι ροδινό
το κάθε άμπέλι
σάν τα χειλάρια της Ρηνιδος
που στάζουν μέλι.

Ζηλεύω εκείνο το χωριό
στον κάμπο κάτω
με της καθάριες του πηγές
τά ρεμάτά του.

Ζωή σκορπούνε τα νερά
Ρηνιώ να ξήσης,
με λίγη αγάπη έλα και συ
νά μ' αναστήσης.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΟΤΑΝ

Όταν την άγρια θάλασσα που τόσο την τρομάζουν
την πιάνη τ' άγριο μπουρί,
και την θορούν οι ναυτικοί και όλοι τους δειλιάζουν,
είνε—άλληθι—φοβερή.

Μά είνε φοβερότερη ακόμα ή καρδιά μου
τά πάθη σάν την πλημμυρούν,
το ξέρουν και τρομάζουν τα μάτια τα δικά μου,
που οι άχνοι τους δά βαρύν.

Και κάποτε τη θάλασσα με όλο το κακό της
και μία βαρκοϋλά τη νικά
μό της καρδιάς μου ποιός μπορεί να πάνη το θυμό της,
σάν βράξη μέσ' στα σωδικά;

ΑΝΤ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΦΙΛΙΑ

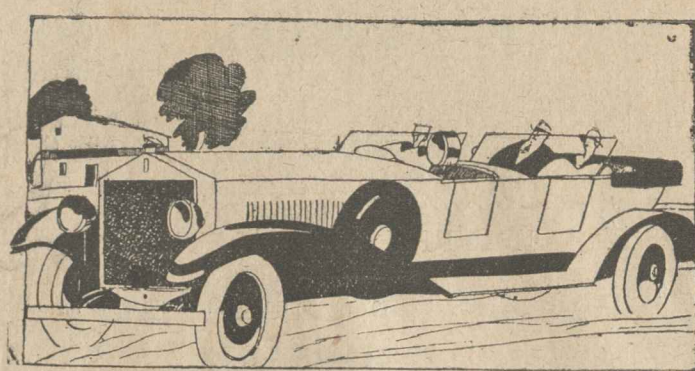
Νά! βρέχη! δέ' ο ούρανος ν' αστράφτη,
και παγωνιά και κρύο και μαυρίλα...
Νά συλλογίσαι στο γαλό το ναύτη,
και να θωρής να πέφτουνε τα φύλλα!...

Και νάσαι μοναχός στη κάμαρά σου...
Γύρω σ' ωπή.—Και συ σκυμμένος πέρα
ν' άνοιγοκλεις σιγά το λευκάμω σου
κ' ν' άναξής σ' ήλιόφωτην ήμέρα!

Τί συντροφιά σ' μά σου ξεπροβάλλει!
Χίλιες γλυκαίς μορφαίς, σάν άγγελουδία,
άλλοιούτικαις στην όψη και σάν κάλλη,
σε ζώνουνε μ' ευχαίς και με τραγούδια...

Και διώχνουνε μακριά την έρημία
κ' ή ώρα σε όνειρατα διαβαίνει...
«Α! τότε νουιάθεις τί ναι ή Φίλια
και σ' το χαρτί ακόμα σκορπισμένη».

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΒΡΟΧΗ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ε'.

Όσοι έκαναν ως τώρα άστυνομικό ρεπορτάζ γνωρίζουν ένα πράγμα. Ότι αί 'Αθηναίους έχουν περιόδους γαλήνης και περιόδους ροής αίματος. Πολλές φορές δεν άνοιγε επί μήνα και δίμηνον ούτε μύτη. Είμαστε τότε έντελώς ήσυχοι. Όταν όμως συνέβαινε το πρώτον κακοήγημα, συμπλοκή αίματηρά, φόνος, δολοφονία, δράμα τιμής, έγνωρίζαμε ότι το κακό θα εξακολουθήσει και άγρυπνούσαμε. Πράγματι το αίμα έχύνετο εις άωριμένα διαστήματα ραγδαίον. Την γαλήνην διεδέχτο ή αναστάσις.

Είνε άδύνατον να μη έπρόσεξε το περιεργό αυτό φαινόμενον, την παράδοξον αυτήν συμπτωσιν, ρεπόρτερ άστυνομικός. Έπερνούσε μήν τελείου κάλματος. Συνέβαινε κατόπιν κατι το άπρόδοτον; Αυτό άρχισε διά να επακολουθήσουν δράματα τιμής, φόνου και δολοφονίας!

Κάτι παρόμοιον συνέβη μεταξύ του 1911—12. 'Επί δύο μήνας μάς είχε καταλάβη ύπνηλία. Δεν άνοιγε μύτη τέλειο κάλμα, ήσυχία και γαλήνη... Σπάνια μόνον μικροκλίμα και τίποτε άλλο...

Έξαφνα ένα πρωί, ή αίματοχυσία άρχισε ραγδαία. Πτώμα μαζήλικος άνδρος εύρέθη επί των γραμμών του ήλεκτρικού σιδηροδρόμου όλγρον κάτω των Πετραλώνων. 'Ο οδηγός του τραίνου το άντελήφθη και συνεκράτησεν έγκαίρως την άμαξοστοιχίαν και έπρόλαβε τον διαμελισμόν.

Τό πτώμα μετεφέρθη εις τό Νεκροταφείον, όπου άπεκαλύφθη ότι έπρόκειτο περί δολοφονίας. Έφερε τραύμα βαθύ διά μαχαίρας εις τον λαμόν. Οι δολοφόνοι το είχαν τοποθετήσει επί των γραμμών του ήλεκτρικού, όπως διαμελισθή και ύποθετή ότι έπρόκειτο περί αυτοκτονίας...

Ο δολοφονηθείς ήτο κάποιος άτυχής 'Αθηναίος παντοπόλης... Μόλις έγνωσθή ή είδησις αυτή, έτέθημεν εις κίνησιν. Είμεθα άπολύτως βέβαιοι πως τό κακόν θα συνεχισθή. Και συνεχισθή...

Όλγρον μετά τό μεσημέρι ήγγέλθη ότι, εύρέθη έξω των 'Αθηνών, εις μέρος βραχικόν, τό πτώμα γνωστού άξιωματικού, οστις είχαν εξαφανισθή πρό ήμερών και άνεζητείτο!

Και τό πτώμα αυτό έφερε τραύμα διά σφαίρας περιστροφού. Και σάδει έγνωσθή άν έπρόκειτο περί αυτοκτονίας ή εγκλήματος...

Η βροχή του αίματος είχαν άρχισει, όπωσδήποτε. Έτρεχαμε παντού συνεκτρώοντες πληροφορίας, όταν έξαφνα, έντός της ίδιας ήμέρας, νέον αίμα έχύθη και νέον έγνωσθή φρικαστικόν γεγονός:

Εις ζαχαροπλαστής των 'Ανακτόρων του άιμνήστου Βασιλέως Γεωργίου, μετέβη και έτερεμάτισε τον βίον ήτου εις τό μέρος άκαίβως, όπου είχαν αυτοκτονήση πρό έτους και ο πατήρ του. 'Ο άτυχής αυτός, άποφασίσας να προβή εις τό διάβημά του—δεν ένθυμώμαι τώρα διά ποίον λόγον—επρωμηθεύθη ένα περιστροφόν και κατηνύνη πρός την όδον 'Ερμού. Έκει, εις την διασταύρωσιν άκαίβως της όδου καίτης μετά της όδου Βουλής, είχαν αυτοκτονήση πρό έτους ο πατήρ του. Και τό αίμα του υιού έχύθη άκαίβως εις τον ίδιον χώρον. Ζαχαροπλαστής των 'Ανακτόρων και ο πατήρ και ο υιός. 'Ο δεύτερος φθάσας εις τό μέρος αυτό, έστήριξε τό περιστροφόν του εις την καρδιακήν χώρον και ήτυκώθησε! Εις τό μέρος όπου έπεσεν άπνους ο πατήρ, έπεσε και ο υιός. Εις την καρδίαν επυροβόληθη και ο πατήρ και ο υιός. Περίστροφον έχρησιμοποίησαν και ο ένας και ο άλλος διά ν' αυτοκτονήσουν...

Τί συμπτώσεις τραγικά αλήθεια!...

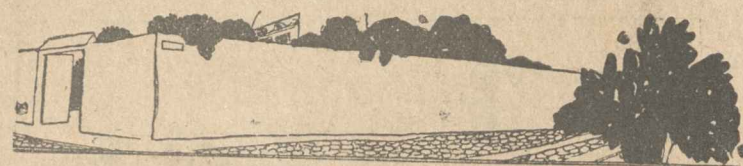
Όπωσδήποτε, τό βέβαιον είνε ότι την ήμέραν αυτήν έβρεξεν αίμα μετά πολυήμερον γαλήνην.

Άλλά μήπως υπάχει μόνον τό γεγονός αυτό, άποδεικνύον όσα άνωτέρω γράφωμεν περί των περιόδων της γαλήνης και της αίματοχυσίας; Κατ' επανάληψιν συνέβη τό ίδιο άκαίβως πράγμα. Μήνες ησυχίας. Κι' έξαφνα κατόπιν ήμέραις αίματος, έβγινετο μία αυτοκτονία και έπευδαν ταυτοχρόνως να τερατισούν τον βίον των και όσοι άλλοι άπέλιπες. Πριν στεγνώση τό αίμα ενός δράματος τιμής, έχνυτο άλλο, τον φόνον διεδέχτο ο φόνος... Κι' έπειτα πάλιν κάλμα...

Πού ν' άποδόση χανείς τας συμπτώσεις αυτές; Εις την παρακλήνησιν; Την μίσησιν; Οι σοφοί και κοινωνιολόγοι άς όμιλήσουν σχετικώς...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό Μυστηριώδες Σπήτι της Καλλιέας. ΧΑΡΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ ΚΑΙ ΒΑΡΔΟΥ ΑΝΤΑΡ

Οι θησαυροί της ομορφιάς της

Τι θησαυροί σ' αυτήν την ομορφιά της! Τι σοβαρότης και τι νάζι! Τι καμύρι σ' αυτήν τη μυτίτσα, την τόσο λεπτή, σ' αυτόν το λαμύ το λιγερό σαν κλωνάρι κρίνου!

Τ' ολόγιομο φεγγάρι είνε σκλάβος της, και τὰ μαργαριτάρια σχηματίζουνε της ζώνης της την κόπιτσα.

Στο σάλιο της ενώνονται η γεύσι του κρασιού κ' η γεύσι του μελιού.

Όταν περπατῇ : ἄ! δυστυχία στὰ παλληκάρια πού τήνε βλέπουν νά περνᾷ!

Όταν γελά : βλέπετε ἀσπρολόγλουδα ν' ἀνδίζουν.

Όταν μιλά : ἡ καρδιές, κ' ἡ πιά σκληρές, μερύνουν.

Ὁ σκλάβος της ἀγάπης της

Ὁ Χάρος ζυγώνει κ' αὐτὸ τὸ δάκρυ μου φθάνει. Ἡ καρδιά μου λαμποκοπάει ἀπ' τὴν ἀγάπη της Ἀμπλας.

Τὸ δάκρυ αὐτὸ εἶνε ἕνα δροσερὸ στρογγυλὸ μαργαριτάρι ἀνάμεσα στοὺς θησαυροὺς της.

Χάνω τὴν ὑπομονή μου, όταν λιγύξῃ τὸ κορμί της σὰν λιτὴς κλαδί.

Ὁ Ἀμπλα, εἶμαι ὁ σκλάβος σῆς ἀγάπης σου, μὰ δὲν ἐπιθυμῶ ποτὲ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴ γλυκειὰν αὐτὴ σιλαβιά.

Ὁ Ἀμπλα, δεῖξτε καλωσύνη στὸ πάθος μου πού κάνει τὰ βλέφαρά μου ν' ἀγρυπνοῦν μουσκεμένα ἀπὸ δάκρυα.

Κάνε μου τὴ χάρι νὰ μοῦ χαρίσῃς τοῦλάχιστον τὴν ὁπτασία σου σὺν ὕπνῳ μου : ἴσως αὐτὴ νὰ σπλαχνισθῇ τὸν πόνο μου.

Ὁ Ἀμπλα, οἱ ἥρωες ταπεινώθηκαν μπροστά μου, μπροστὰ σὲ μένα πού μιὰ φορὰ δὲν ἤμουν παρὰ τσομπάνος.

Ὁ Ἀμπλα, κυνηγῶ τὰ λιοντάρια, καὶ σὺ νίκησες τὸν κυνηγὸ τὸν λιονταριῶν.

Μὰ περιφρονῶσαν γιατί εἶμαι μαῦρος, μὰ ἀχτινοβολῶ ἀπὸ ἀσπράδα τὴν ἡμέρα τῆς μάγης.

Ὁ σὺ, πού ἡ ομορφιά σου θαμπώνει τὸν ἥλιο, δεῖξτε καλωσύνη σ' ἐκεῖνον πού σ' ἀγαπάει, πού τὸ πάθος του θεριβεῖ ἀπὸ τὴν ὥρα πού χωρίστηκες ἀπὸ σένα.

Ὁ κόρη τοῦ Μάλεκ! Ὅλα τὰ πλάσματα εἶνε σκλάβοι σου, κ' ὁ σεβασμὸς πού ἐμπνέεις εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐρημίας μου.

Περνῶ τὴ νύχτα σὸ φῶς τῶν ἀστέρων, κυττάζω τὸ τρεμόσβυσμά τους καὶ τὰ μάτια μου γεμίζουν δάκρυα γιὰ σένα.

Θρηγὸς τῆς Ἀμπλας

(Ὁ Ἀνταρ εἰδὼ φαντάζεται πῶς θὰ θρηγῇ ἡ Ἀμπλα, όταν καμμιὰ φορὰ τῆς ἀναγγελλοῦν τὸ θάνατό του).

Ὁ Ἄνταρ! Τὰ δάκρυά μου μούσκεψαν τὸ χῶμά σου, καὶ τὰ βλέφαρά μου ἀπαγορεύουν σὺν ὕπνῳ νὰ πλησιάσῃ.

Ἀλλάζουν καὶ γίνονται τὴ νύχτα κοφτερά σπαθιά, καὶ μὲ κάνουν νὰ ὑποφέρω χίλιους πόνους.

Ὁ Ἄνταρ, ὁ ἐξάδελφός μου ὁ Ἀνταρ κατέβηκε στὰ βαθειὰ σκοτάδια σου, ἡ ξὺ ἀκόμα ὀλέκερος μέσα σὲ τὴν ψυχὴ μου;

Οἱ κακοὶ κ' ἄδικοι τὸν σκότωσαν, καὶ χαίρουνται μὲ θρίαμβο γιὰ τὴ συμφορὰ μου.

Ὁ μητέρα τοῦ Ἀνταρ, οἱ καβαλλάρηδες τόνε λυποῦνται σὰν τὸ λιοντάρι τῶν μαχῶν.

Ταπεινώθηκες στὴς χῶρες τοῦ Ἰράκ, φέρετε μου τὸν Ἀνταρ ἡ φέρετε μου μαντάτα του.

Ἐκτενὺς τὸ Βορῆ, τὸν ἀνεμο, ἴσως νὰ πᾶν νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ μένα.

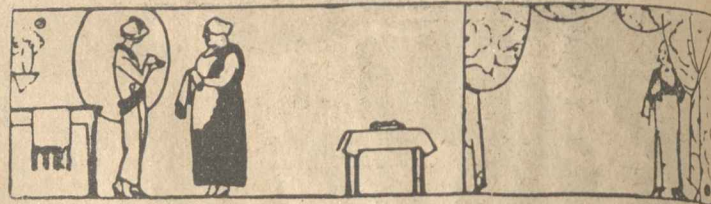
Ἀισθάνομαι τὴν ὁσμὴ τῶν ρούχων του, ὅπως αἰσθάνεται κανεὶς τὸ ἀρώμα τῆς ἀνοιξῆς, όταν φυσᾷ ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὸν κάμπος τοὺς δροσιμένους ἀπὸ τὴ βροχούλα.

Κλαίω, καὶ τὰ δάκρυά μου πέφτουντας πλημμυρίζουν τὴ γῆ. Φωνάζω τὸν Ἀνταρ, τὸ λιοντάρι τῶν καβαλλάρηδων, μὰ ἀλλ' ἐγὼ, δὲν ἔχωσαι.

Δὲν ξέρω ἄλλη ζωὴ παρὰ αὐτὴν καὶ δὲν θέλω νὰ ζω ἄλλη ψυχὴ παρὰ τὴ δική του, τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

(Ἀπὸ τὸ Ἀραβικόν)

Κ. ΤΡΙΓΟΚΑΛΙΔΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

(Τὰ γεγονότα τοῦ 1875 κινηματογραφικῶς)

(Συνῆχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

— Ἀρχίζουν αἱ ἐργασίαι τῆς Βουλῆς.

— Διεξάγεται θεωρητικὴ συζήτηση ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς Βονίτσης καὶ ζητεῖται ἡ ἐνέργεια σχετικῆς ἐξελέξεως. Ταυτοχρόνως ἡ Βουλὴ σύσσωμος ἐκφράζει δυσπιστίαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν Τρικούπη. Κατόπιν τούτου ὁ Προϋπουργὸς κ. Τρικούπης ἀνέρχεται εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ ὑποβάλλει τὴν παραίτησίν του εἰς τὸν ἐπιστρέφοντα ἤδη ἐκ Κερκύρας Βασιλέα. Ἡ παραίτησις γίνεται δεκτὴ παρακαλεῖται ὁμοῦς ἡ Κυβέρνησις νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τινος ἡμέρας.

— Ὑπογράφεται Β. Δ. περὶ διενεργείας νέας ἀπογραφῆς τῶν κατοίκων.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

— Περαιοῦνται αἱ ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεις ἐπὶ τῆς ἐξελέξεως τῶν ἐκλογῶν τοῦ Κράτους.

— Συνέχονται οἱ ἀρχαῖοι τῆς ἡνωμένης ἀντιπολιτευσεως συντάσσουσιν τὴν ἐξῆς δὴλωσιν, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς : « Ἡ ἐνωσις τῶν τριῶν πολιτικῶν κομμάτων ἀπεφάσισε νὰ ὑποδείξῃ ὡς ὑποψήφιον πρῶτον τῆς Βουλῆς τὸν κ. Α. Κουμουνδούρου. Ἡ ἐκλογὴ αὕτη εἶνε ὅλος ἀσχετος πρὸς τὸ κυβερνητικὸν ζήτημα ».

— Ἀφικνέεται εἰς Ἀθήνας ὁ διάδοχος τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου Πρίγκιπ τῆς Οὐαλίας. Παρατίθεται πρὸς τιμὴν αὐτοῦ γεῖμα εἰς τὰ Ἀνάκτορα, εἰς τὸ ὅποιον παρακλήθηται 126 προσκεκλημένοι. Τὸ ἐσπέρας καίονται πυροτεχνήματα εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἡ πόλις πανηγυρίζει...

— Τὴν 8 τῆς ὁ Πρίγκιπ ἀναχωρεῖ.

— Τὴν 13 προσκαλεῖται καὶ ἀνέρχεται εἰς τὰ Ἀνάκτορα ὁ πρῶτος πρὸς τῆς Βουλῆς κ. Α. Κουμουνδούρος καὶ ἐρωτᾷται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως περὶ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ, πρὸς λύσιν τοῦ Κυβερνητικοῦ ζητήματος.

— Τὴν 14 ὁ Βασιλεὺς ἀναθέτει δι' ἐπιστολῆς τὸν τὸν σχηματισμὸν Κυβερνήσεως εἰς τὸν κ. Α. Κουμουνδούρου. Ὁ κ. Κουμουνδούρος συνεννοεῖται καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς ἀρχηγούς τῆς ἀντιπολιτευσεως, ὡς καὶ μὲ τοὺς ἰδιαιτέρους φίλους του καὶ ζητεῖ ἀκόλουθον 24ωρον προθεσμίαν πρὸς καταρτίσιν τοῦ νέου Ὑπουργείου. Ἡ προθεσμία παρέχεται.

— Τὴν 15τὴν τὸν νέον ὑπουργεῖον καταρτίζεται ὡς ἐξῆς : Α. Κουμουνδούρος, Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργ. Συμβουλίου καὶ ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν, Α. Κοντόσταυλος, ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν, Σ. Καραϊσκάκης, Στρατιωτικῶν, Σ. Σωτηρόπουλος, Οἰκονομικῶν, Γ. Παπαζαφειρόπουλος Δικαιοσύνης, Γ. Μίλησης, Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Διμ. Ἐκπαίδευσως, Α. Αὐγερινός, Ναυτικῶν. Ἐκ τῶν ὑπουργῶν μόνον οἱ κ. κ. Παπαζαφειρόπουλος καὶ Αὐγερινός ἀνέχονται εἰς τὴν πολιτικὴν μερίδα τοῦ κ. Ζαῖμη. Τὸ Ὑπουργεῖον ὁρίζεται καὶ ἀναλαμβάνει τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας.

— Τὴν 16τὴν ἐπαναλαμβάνονται αἱ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς καὶ ἐκλέγεται πρῶτος ἀπὸ τῆς 8 κ. Θ. Ζαῖμης.

— Τὴν 17τὴν ἀποδίδεται ἐν Ἀθήναις ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου Ἀλέξ. Λυκούργος. Ὁ νεκρὸς μεταφέρεται τὴν 18τὴν εἰς Σύρον τῇ συνοδείᾳ τῶν βουλευτῶν Σύρου κ. κ. Λούμα, Μπουμπουλή καὶ Σούτσου.

— Τὴν 24τὴν ἡ Βουλὴ παρέχει τὴν ἀδειαν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἐπιτροπὴν ἐκ Βουλευτῶν, ὅπως ἀπαγγεῖλῃ κατηγορίαν κατὰ τῶν δύο πρῶτον ὑπουργῶν Νικολοπούλου καὶ Βαλασσόπουλου, κατηγορουμένων ἐπὶ δωροδοκίᾳ, διαπραχθεῖσα κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν καθιρότων αὐτῶν κατὰ τὴν χειροτονίαν τῶν Ἐπισκόπων Ἀργολίδος, Μεσσηνίας, Πατρῶν καὶ Κεφαλληνίας.

— Τὴν 29τὴν οἱ βουλευταὶ κ. κ. Φιλιππῶν, Πετσαλῆς, Βουλιαφῆς, Βαλέτας, Γ. Μαυρομάλης, Α. Ρούκης, Π. Ρεβελάκης, Γ. Ζωχιός καὶ Θ. Ρωμαιοὺς ὑποβάλλουν εἰς τὴν Βουλὴν κατηγορητήριον κατ' ὅλον τὸν μελῶν τὸν πρῶτον ὑπουργεῖον Βουλγαρίας, δι' ὅσας παρανομίας ἐπράξαν κατὰ τὴν 30τὴν Νοεμβρίου 1874—19τὴν Μαρτίου 1875 καὶ ἐφεξῆς. Τὸ κατηγορητήριον αὐτὸ γίνεται δεκτὸν ἐπὶ τῆς Βουλῆς διὰ χερσοκρατημάτων. (Ἀκολουθεῖ)

Πρέπει ὅλοι οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γνωστοὶ τῶν ἀναγνώστων μας, πού μένουν εἰς τὰ ξένα, νὰ γνωρίσουν τὸ «Μπουκέτο». Ἀποστείλατέ το καὶ μᾶς ὑποχρεώσετε.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΑΤΣ ΚΑΙ ΠΟΣΤΑΙ...

[Τοῦ Ἑρρίκου Κιστεμαέκκερς]

Κύριε, ἀφοῦ καὶ σεῖς ἀργήσατε νάρθετε, θὰ σὰς δώσω μιὰ συμβουλὴ. Μὴν προχωρεῖτε μακρότερα καὶ κουράζεστε ἄδικα. Ἀς μείνουμε ἐδῶ, στὰ χαμόκλαδα. Εἶνε ἡ πιά κατάλληλὴ θέσι. Ξέρω τὴν τοπογραφίαν τοῦ δάσους.

— Ἀ! ἀλήθεια;

— Ναί. Θὰ χτυπήσουν ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μερίαν τοῦ ποταμοῦ. Ὅλοι οἱ φασιανοὶ πού θὰ τὴ γλυτώσουν θὰ διαβῶν ἀπ' ἐδῶ, ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μας. Ἀρκεῖ μόνο νὰ ῥίξουμε τὸ τουφέκι. Θὰ πέσῃ ἀφθονοὶ κυνῆγι, θὰ δῆτε.

— Εἰσατε πολὺ ὑποχρεωτικὸς, κύριε.

— Τιςτέναι πράγματα, κύριε! Ἀλλ' ἂς αὐτοσυστηθῶ : κόμης Δεσινέ.

— Βαρῶνος Δαρνῶλ... Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, κύριε.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, κύριε... καθόσον μάλιστα πολὺ σὰς συμπάθησα...

— Ὁ!...

— Ναί!... Πολὺ σὰς συμπάθησα. Μόλις σὰς εἶδα, χθές, στὸ δειπνῶ, καὶ πρὸ ὀλίγου, στὸ σταυροδρόμι, ἀλλὰ ξέρετε, ὑπάρχουν συμπάθειες στιγμιαιές.

— Αὐτὸ πράγματι μὲ κολλακεῖ.

— Ὁχι, αὐτὰ ἐρχονται μόνα τους... Παίρνετε ἕνα σιγαρέττο ;...

Ἀς καθίσουμε σ' αὐτὴ τὴν ἀνηφορίαν... Ὅπου νὰ εἶνε θὰ φανοῦν οἱ φασιανοί... Ἀ! ἔχουν νὰ φάνε σκάνια!... Ἐκεῖνο πού μᾶρεσε σὲ σὰς εἶνε κατὰ τὴν λεβέντινῳ πού ἔχετε ἐπάνω σας, κατὰ τὴ πού ἀρᾷται καὶ στὴς γυναῖκες.

— Ὁ! σὰ νὰ τὰ παραλέτε.

— Καθόλου. Μὴ κάνετε τὸν μετριόφρονα. Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ μὴ τὸ ξέρετε καὶ σεῖς ὅτι ἐξασκεῖτε γόνιμο στὸ ὄρατο φύλο. Χά! χά!

— Σὰς βεβαίω.

— Μὰ, διάβωλε, μὴν κάνετε τὸ μισοκακόμοιρο. Εἰσατε ἀπὸ κείνους πού κάνουν κατακτήσεις στὴς γυναῖκες, τοὺς διακρίνω ἀμέσως, μὲ πρώτη ματιά!... Δὲν ἀνάβετε πιά...;

Πάρτε τὰ σπέρτα μου... Λοιπόν, σὰς ἔχωρα στὴ στιγμὴ. Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου : « Ὁραῖα! νὰ ἔνας συνάδελφος! »

— Ἀ!

— Μὰ τὴν ἀλήθεια ναί, Νομίζω πῶς κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσο ἀνεπιτηδεύς. Ὡστε ἐννοεῖτε, δυὸ συνάδελφοι, δὲν ἀρροῦν νὰ διακρίνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μέσα στὸ πλήθος.

— Ἀλήθεια, ἔ!

— Εἰσατε ἀπὸ προχθές βράδυ στὸν πόρο;

— Ἀπὸ προχθές τὸ μεσημέρι.

— Διάβωλε! δὲν ἀφίνετε τὸν καιρὸ σὰς νὰ πηγαῖν χαμένος ; Εἰσατε μάλιστα, ξέρετε!

— Μὰ!...

— Ἐκεῖνη ἡ μικροκαμωμένη ξανθὴ κυρία, μὲ τὸ μεγάλο καπέλλο, πού περπατοῦσατε μαζί τῆς πρὸ ὀλίγου στὸ δάσος.

— Ὁ! τὴν πῆρε τὸ μάτι σας ;

— Διάβωλε! Ἀφοῦ μάλιστα τὴ γνωρίζω λιγάκι. Εἶνε πεταχτοῦλα... πῶς ; Πεταχτοῦλα ;

— Διάβωλε! ὥστε συνηθίζετε νὰ φλερτάρῃ ;

— Τὸ ὑποθέτω. Ἀλλὰ δὲν φαίνεται πολὺ βιαστικὴ... Ἔτσι, ἐγὼ πού σὰς μιλοῦ, ἔχασα τρεῖς μῆνες φλερτάριστας μαζί τῆς...

— Διάβωλε!... Τέτοια ὑπομονὴ ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ τὴν εἶχα!... Μ' ὅλο πού εἶνε χαριτωμένη!

— Ναί... χαριτωμένη...

— Εἶνε αἰσθηματικὴ, ἐρωτόληπτη... Ἀλήθεια θὰ τὸ πιστεύετε, δὲν ξέρω οὔτε τ' ὄνομά τῆς.

— Θὰ σὰς τὸ πῶ τώρα ἀμέσως, Ἀ! ναί! αἰσθηματικὴ! Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὸ τὸ προκαταρκτικὸ φλερτάρισμα σὰς ἀφῆκε συγκινήσεις ἀλυσμῶντες.

— Ἀ-λη-μό-νη-τες!

— Στοιχηματίζω ὅτι τῆς ἐπιτεθίκατε στὰ βουβὰ!

— Στὰ βουβὰ, ναί... Ἡ αἰσθηματικὴς ἀγαποῦν τὴ σιωπὴ... Εὐθὺς ἐνόησα ὅτι τῆς ἄρεσα ὑπερβολικά... Τὰ μάτια ξέρετε, τὰ μάτια μιλοῦν!... Τότε ἀρχίσαμε νὰ μιλοῦμε

γιὰ τὸ κυνῆγι, γιὰ κάθε τι πού μᾶς ἐρχόταν στὸ νοῦ. Ἐξαφνὰ αἰσθάνθηκα ὅτι ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου... Τὴν κίτταξα στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπα : « Κυρία, σὰς ἀγαπῶ! »

— Ἀπλούστατα. Καὶ αὐτὴ τὴ σὰς ἀπήντησε :

— Κοκκίνισε καὶ μοῦ εἶπε : « Ὁ! φίλε μου!... Καὶ ἐξακολούθησα μὲ τὸ δρόμο μας χωρὶς ν' ἀνοίξουμε τὸ στόμα. Τὸ σπουδαιότερο ἐλέγη. Προφανῶς, θὰ τὴν κάγω δική μου ὅποτε θελήσω.

— Τόσο τὸ καλύτερο! Δὲν φαντάζεσθε ἀπὸ πειρὸ βάρος μὲ ἀπαλλάσσετε!

— Σὰς ἀπαλλάσσω ἀπὸ βάρος ;

— Ἀβάσταγο!... Ἐνα βάρος πού μοῦ πληγώνει τὴν καρδιά. Ὁψ! νὰ πού ξαλάφρῃσα!

— Ξαλαφρώσατε ;... Δὲν ἐννοῶ...

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω... Ἐκεῖνη ἡ τρελλὴ μελαχρινὴ κυρία πού βρισκόταν χθές στὸ τραπέζι καὶ πού τὴ χάραιζαν ἀπὸ σὰς τέσσαρες ὁμοτράπεζοι.

— Μιὰ κυρία μελαχροινὴ ;...

— Ναί, πού φοροῦσε ἕνα παραδολὸ φουστάνι...

— Μπᾶ! Τὸ φουστάνι τῆς γυναίκας μου...

— Αὐτὴ ἡ μελαχροινὴ κυρία εἶναι λοιπὸν ἡ γυναίκα σας, αἱ ;

— Ἀκριβῶς.

— Τότε λαμπρά!... Εἶνε κομματάκι πρῶτης, φίλε μου, ἡ γυναίκα σας! Σὰς ζητῶ συγγνώμην πού σὰς μιλοῦ τόσο ἐλεύθερα... Μιλοῦ ἔτσι γιατί τὴ φίλησα στὸ σβέρκο πρὸ ὀλίγου!...

— Εἰσατε τρελλός ;...

— Τρελλός ἀπὸ χαρὰ. Ξέρετε, σὰς συγγαίρω, εἶνε πᾶντα μιὰ γυναίκα χαριτωμένη. Καὶ ὅχι καμμιὰ ὑποκριτρία. Μόλις κοκκίνισε ἐξαφνὰ, μουρμουρίζοντας : « Ὁ! φίλε μου!... » Ἀσφαλῶς θὰ γείνη δική μου ὅποτε θελήσω.

— Ἀ! μὰ, κύριε, τί πρόστυχα ἀστεία εἶνε αὐτὰ πού λέτε ;

— Δὲν εἶνε οὔτε ἀστεία, οὔτε πρόστυχα. Μόνο πού, ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ σὰς συμπάθησα, δὲν μοῦ φαινόταν σωστὸ νὰ φιλήσω τὴν γυναίκα σας στὸ σβέρκο, χωρὶς νὰ ἔχω συστηθῇ μαζί σας... Ναί, αὐτὸ μὲ πείραζε κ' ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου : « Πράγματι, φέρομαι σὰν προστυχάνθρωπος. Δὲν κλονεῖται κα-

— Ἀ! μὰ, κύριε, τί πρόστυχα ἀστεία εἶνε αὐτὰ πού λέτε ;

— Δὲν εἶνε οὔτε ἀστεία, οὔτε πρόστυχα. Μόνο πού, ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ σὰς συμπάθησα, δὲν μοῦ φαινόταν σωστὸ νὰ φιλήσω τὴν γυναίκα σας στὸ σβέρκο, χωρὶς νὰ ἔχω συστηθῇ μαζί σας... Ναί, αὐτὸ μὲ πείραζε κ' ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου : « Πράγματι, φέρομαι σὰν προστυχάνθρωπος. Δὲν κλονεῖται κα-

— Ἀ! μὰ, κύριε, τί πρόστυχα ἀστεία εἶνε αὐτὰ πού λέτε ;

— Δὲν εἶνε οὔτε ἀστεία, οὔτε πρόστυχα. Μόνο πού, ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ σὰς συμπάθησα, δὲν μοῦ φαινόταν σωστὸ νὰ φιλήσω τὴν γυναίκα σας στὸ σβέρκο, χωρὶς νὰ ἔχω συστηθῇ μαζί σας... Ναί, αὐτὸ μὲ πείραζε κ' ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου : « Πράγματι, φέρομαι σὰν προστυχάνθρω

Κους Κους Π. Τζεβελέκη 'Αλεξανδρούπολη, Δ. Μαρτήν Καλλιθέαν, 1. Πανατόπουλον Χαλκίδα, Γ. Ραγκούση, Κανάκη 27, Πειραιά, Ε. Λαμπριν Ζαμπόπουλον, Σολωμού 35 ένταυθα, Β. Μάιμα, Θερμοπύλων 47 ένταυθα, Δ. Βάρος, Λαερζούς 520 Πειραιά, Νούλαν Καλλιγά Νεφέας, Σ. Άντωνιάδη, Κράβαλλαν, Γ. Σταυρίδη Νικοδήμου 12 ένταυθα, Βύρσαν Βαϊάων, Δεικωράτους 2 ένταυθα, Κ. Σκαλατών, 'Ηλιος 12 ένταυθα, Γεώργιον Βλαχάην Καλλιθέαν, Ν. Βογιατζήν Κάϊρον, Γ. Σοφρόγιον, Κηφισιά, Δ. Γραμμενόπουλον, Κεντρο. Πρακτ. 'Εφημερ. Βόλον, Κ Χατζήσταυλιάνον, Θεσσαλονίκη, 1. Γαλανόπουλον, Βάλτα Χαλκιδεύης, Δίδα Εύαγγελίαν Μακρή, 'Αγιο Βασίλ Σάμου, 32 ένταυθα, Α. Δόνον, Πρεβεζάν, Πολυτεχνίον Τριτανφυλλών, οίκον 'Αλαβάνου Τήνον, Γ. Κ. Βορβαν, π. ρ. ένταυθα, Κώσαν 'Αρβανιτάκη, 'Αμφιάς, 1. Βλαχοπούλον, Μυτιλήνην, 1. Ι. Ώσσεμίδην, Μενάνδρου 7 ένταυθα, Κ. Λάϊον, Πειραιώς 32 ένταυθα, Τ. Γεωργιάδην, Κόθων 15 ένταυθα, Κ. Ζήσην, Καρδίτσαν, Α. Καταμήν, Ζάκυνθος, Σ. Μαργαζών, 'Αγ. 'Ελευθερίου 45 ένταυθα, Εύτραφίαν Κωνσταντινίδην, Πάροδον Μουσών 2 Κράβαλλαν, Χ. Γεντίκον, Τύρναβον, Α. Σκορογιάννην, Βόλον, Θ. Κελαβιόνον, Λερεβιόνον, Π. Βενιζέλον, 'Ορχον 'Αεροπορίας Θεσσαλονίκης, Γ. Κυριοζήν, π. ρ. ένταυθα, Κ. Ταχυγιάννην, Πολύκρονον Χαλκιδεύς, Κοσμ. Παπαγιαννάκη, δόδος 'Ομονοίας Κράβαλλαν, Δίλιαν Σανθουδιάδη, Θασαυρούλου 12 ένταυθα, Παν. Σκουράν, Τρίπολιν, Γ. Καρζήν Τρίπολιν, 'Ε ένθην Καρζήν, 'Αθηνών 8 Θεσσαλονίκη, Δίλιαν 'Αγιοβλαστίου. Χαρ. Τσιουκίτη 49 Πειραιά, Μορζαν Κορωναίου, Μύρονος 14 Πειραιά, Δ. Νικολαΐδην, Κωττάκη 20 ένταυθα, Γ. Παπανικολάου, άνύλον Πυροζή, Αρμάων, Εύάγ. Φαγγούλην, Μηνησκέλους 18 ένταυθα, Ν. Α. Μπατσάκον, π. ρ. Καλάμας, Μ. Νυφιάνην, Μαυροβούνιον Γυθειόν, Π. Σταματινίδην, Λερεβιόνον 'Ορχομενόν, Π. Ζαχαριάδην, Ζαφειράκη 7 Θεσσαλονίκη, Δ. Κουτρούτσον, έφημεριδοπούλην, Βολον, Β. Καλογερόπουλον, Ναύπλιον, Π. Θ. Ζαχαριάδην, Θεσσαλονίκη, Β. Γιούγιαν, 'Ερμού 18 ένταυθα, Μ. Σαχτούρη, 'Αγ. Σπυρίδωνος 21 Πειραιά, Αθ. Φιλιππίδην, Σενοδοχείον Μαρωνίαν, Κομοτηνήν, 'Εκ. Περεσιδήν, Φαρμακείον Πολυκρονοίδου, Σάβην, Α. 'Αλυφαντίην, Μαραθώνος 52 ένταυθα, Γ. Διαβατόπουλον, Γαργαλιάνους, Γ. Μόρζην, Χατζηκυριακού 4 Πειραιά, Γ. Πουλάκην, ναύτην. Πανόροδου 15 ένταυθα, Κ. Μενεάκη, Μοναστηρίου 111 Θεσσαλονίκη, Π. Παπ. δόδοιου, Χαλκιδεύσαν Πατρών, 'Αναστασίον Σταυροπούλην, Τρίπολιν, Μαρζαν Τυμιοδή, Θέρμης 2 Θεσσαλονίκη, Π. Νικητάκη, φοιτητήν, Θουράν Καλαμών, Β. Ξυνδόπουλον, Σενοδοχείον 'Ιλιον Πάλλας ένταυθα, Α. Κυρίτην, Εύτυχιδον 8 Παγκράτι, 1. Γρηγορόπουλον, 'Ιθάκη, Ρ. Γιαννάκη, δόδος Δημητριάδος Βόλον, Σ. Μανδαλοπούλου π. ρ. Σάβην, Θ. Βλαχοπούλου, Βουλής 20 ένταυθα, Κ. Παπαλάμπρου, Λεράδειαν, Α. Νοστράτι, 'Αμπελοκήτους ένταυθα, Α. Πατιάκαν, Διδυμοτόχειον, Κ. 'Αποστολίδην, Βενιζέλου 12 Θεσσαλονίκη, 'Αθ. Γεωργιάδην, Σάβην, 1. Σαμαριζήν, Πούτ-Βερν Κομοτηνή, Δ. Δαγνιάδην, 'Ηρακλίον Σοκράτους, Πειραιά, 1. 'Αδαμάκη, συνοικία Παλαιών, Βόλον, Δ. Ρούταν, 'Αγιο Τωμαγιά 'Ο. σ. αλόνικην, 1. Γατόπουλον, Χρυσόν Παρνασσίδος, Ζ. Μαντάν, Κρατίον 7 ένταυθα, Α. Κοραζάκον, 'Ηράκλειον Κρήτης, Α. Τζολάκη, Λον 'Αστν. Τμήμα ένταυθα, Θ. Θεμελίην, 'Αλεξανδρούπολιν, Ν. Σαφερίτην, Νιαούσης 1, Θεσσαλονίκη, Θ. Χατζηπαντοστολον, Πλατεία Τεργιθέας 34 Θεσσαλονίκη, Π. Σωφρήτην, Κονστ. Παλαιολόγου 52 Θεσσαλονίκη, Γ. 'Αρβινιτάκη, Οικονόμου 20 Πάτρας, Χρύσαν 'Αργυρού, Ριγής 21 ένταυθα, Ν. Κομπολίτην, Κέρκυραν, Δόραν κάνα, Κέρκυραν, 1. 'Εφραμίδη, ένταυθα, 'Εθ. Τζάρα π. ρ. Κέρκυραν, Σ. Κατεχάκη, Λαμία, 1. Δ. σίτην, διατηνόν, 'Αβέρωφ' Φάληρον, Γ. Σουμέλαν, ένταυθα, Ν. Τζινιάνον, Μιχ. 'Αρκαδικού 3 Δράμα, Γ. Παπαμαχλάδουλον, Στρο. Νοσοκομείου Δράμα, Δ. Πέριτζαν, 'Ασκληπιού 74α ένταυθα, Ν. Πασχογιανόπουλον, Καραϊσκάκη 90 Πάτρας, 1. 'Ηλιόπουλον, Μ. 'Εντελειόν Σόφρας, Α. Ζυγογιάν, 'Αθηνών 8 Θεσσαλονίκη, Γ. Χριστοδουλόπουλον, 9ον Λόγον Προκαλύψεως, Ν. 'Ορεστιάδα, Ν. Κόκαλην, Βοδενά, Π. Πουντζάν, Νικηφόρου 'Ορανού 20 ένταυθα, 'Εφρίταν Κορμά, Βουλής 21 ένταυθα, 1. Ζαχίτην, Πλατεία 'Ελευθερίας, Δοράκαν, Γ. Ρουσόπουλον, Παπανικολή 2 ένταυθα, Δημ. 'Αλεξάνδρου, Βάλτα Κωνσάνδρας Χαλκιδεύς, 'Ηλ. Μεγεγάτον, Κρατίον 7 ένταυθα, 'Ανδρέαν Ζεβραν, Γαργαλιάνους, 'Εμμ. Βενάδον, Εύλοπας 28 Πειραιά, Καίτην Τσιολάκη, δόδος 'Ιωλκού Βόλον, 'Αλ. Κουφόπουλον, Β' 'Αστν. Τμήμα Πειραιά, Εύφην Κανάκη, 'Αλ. Κουφόπουλον, Σορικοπούλου, Ν. Νικολαΐδην, δόδος Νικολάρα Καλλιθέαν, Χ. Κιπέον, 'Αχομινάτον 22α ένταυθα, Δ. Πασχογιανόν, Φίλιππου 187 Θεσσαλονίκη, Γ. Σπυριδίαδήν, 'Ευνόροδου 60 ένταυθα, Δ. Παναγιωτόπουλον, Πέλλης 3, Θεσσαλονίκη, Σ. Προτονοτάριον, Κόρινθος, Σ. Κωπτανιτινόν, δερματέμπορον, Δράμα, Σ. Δημητρίου 'Ο. ορεστιάδ, Β. Λαμπρόπουλον, 'Α. ορίνιον, Μ. 'Ανδρουλάκην, ράπτειν, 'Ηράκλειον Κρήτης, Οδυσσέα 'Ανδρουτίου, Κιάτον, 'Ολυμπιαν Σινιάδον, 'Αγ. Σοφίας 55 ένταυθα, Κ. Χροΐδην, 'Ορχον 'Αεροπορίας Θεσσαλονίκη, Σ. 'Αλεξανδρόπουλον, 'Αράταν, Τ. Χαλδίων, 'Ανωτέραν Διοικήσιν Χωροζή Κομοτηνή, 1. Παπαγιαννόπουλον, Πύλης 80 Πειραιά, Ε. Μετεβελήν, Αλογίλου 5 ένταυθα, Σ. Σιμόπουλον, 'Αγ. Φίλιππου 10 ένταυθα, Δ. Κοντελιανήν, Καλαμάκαν, Δ. Κασβήν, Πάροδον δόδο Σάμου 93 ένταυθα, Κ. Παναγιωτόπουλον, Αλιγίτου 3 Θεσσαλονίκη, Σ. Γκανών, Νοσοκομείον Παγ-

ῥασιόν ἐνταῦθα, Κοῦλλον Σμαρτάζιδου, Πράβιον Καβάλλας, Ν. Βα-
 λάν, Μεγάλην Ἀναστασοῦσα, Δ. Βομβορίζην, Ἀγρίον, Ν. Πλακοῦνην,
 Ἀριστοτέλους 134 ἐνταῦθα, Γ. Γαβρὶλιν, Θεσσαλονίκην, Δ.
 Θεοκλόν, Μανουροκόρατος 5 ἐνταῦθα, Θ. Μπαλάσιον, Ζαίτη 25 ἐ-
 ταῦθα, Δ. Ὀρφανόν, Βέτρικοι Ἐδέσσης, Εὐάγγελον Κουντουριᾶν,
 Χαϊὰ Κρήτης, Κ. Κασρίβαν, Ρεσιόνα 36 Πειραιά, Ἡλ. Γάτον,
 Κυδαυστῆριον 20 ἐνταῦθα, Γ. Βασιλείον, Παγκράτι ἐνταῦθα, Π.
 Ἀβραάμην, πάροδον ὁδοῦ Παρθενόσος, οἰκία Μεταξεί ἐνταῦθα,
 Ν. Χατζῆν, Καραϊτζι κ 96 Πειραιά, Β. Τσιαννίδην, Μουσίου Λα-
 ρίμας, Μαριάνθην Μυλιράκη, Θουκυδίδου 3 ἐνταῦθα, Ἡλ. Λύκον,
 Ἀμφισαν, Ἀλ. Αελόπουλον, Βόλον, Δ. Παπαγιάν, Πύργον, Κ.
 Πετρόπουλον, ῥάστην, Αἶγρον, Κ. Γυιτασόπουλον, Καραῶσκον 51
 Πάτρας, Ἑλλήν Γεργιόδον, Μενάνδρου 59 ἐνταῦθα, Α. Χατζῆ
 Ἀσπράγγρον, Ι. Βλάχον, Σπάρτην, Π. Ζαχουρήν, Αἶνον 26 ἐ-
 ταῦθα, Γ. Μυιανογιάννην, Ἀκαιοῦθλον 43 ἐνταῦθα, Σουλιάνου
 Φοινικοπούλου, Ἀγ. Νικόλαον 129 Θεσσαλονίκην, Ι. Σινδοῦ υἱόν,
 Ἀριστοκλόν ὑπάλληλον, ἐνταῦθα, Ι. Σταθόπουλον, Γαργαλιάνους,
 Ἑμμ. Ρεσάνην. Μυτιλήνην, Μαρίαν Τσίλκα, Μυτιλήνην, Γ.
 Κουσιόπουλον, Ἐβνδάνου 32, ἐνταῦθα, Σ. Πετρόπουλον, Γ. Βασι-
 λειόπουλον, Σαρωνικόον, ἀνθ' ὅν, Λόχον ἀσφαίεας Μεκρεξεί, Ν.
 Κατάνον, Σπερχιδα, Κ. Δημητριάδην, Σάνδην, Π. Τσιουκλάν,
 Ἀγ. Νικόλαον 15, ἐνταῦθα, Θ. Κέντρον, Σέρρας, Τ. Γεράκιον, ἐν-
 ταῦθα, Ἀ. Γεωργιάτζην, Ἀγ. Γεωργίον, Νηλεῖας Βόλον, Κ. Βασι-
 λήν, Βουλῆς 26, ἐνταῦθα, Δ. Φύλιν, Νοσοκομεῖον Σωτηρίας, ἐνταῦθα,
 Ὑπατιαν Κηπουρίδον, Κομτινήν, Β. Κηλίκαν, Λάριαν, Λ.
 Σαμοῖτον, Στῖρα Εἰβορίας, Δωροθέαν Σ., Θεοφάνην, Δ. Θηρίσκον,
 Γερανίον 33, ἐνταῦθα, Εὐάγ. Μεσσάρην, Δ. Σκληροῦτον, Νομαρχίαν
 Φθιώδος, Εὐάγ. Παπαδόπουλον, τέτταρ' Ἀμπελ' οἰκήσαν, ἐνταῦθα,
 Δ. Παπαδόπουλον, τέτταρ' Ἀμπελ' οἰκήσαν, ἐνταῦθα, Ν. Κιότην,
 Ἀκροπόλεως 15, Θεοφάνην, Γ. Συδέαν, Καρδαμυλὴν, Γ. Μητροπάν,
 Ὀμήρου 2, ἐνταῦθα, Α. Μαργαρίτην, Ἐρεσσού 48, ἐνταῦθα, Δ.
 Βαμβρακάν, Ἀθηνᾶς 58, ἐνταῦθα, Κ. Κουρτινήν, ἐνταῦθα, Σοφίαν
 Κουσιόδον, ἐνταῦθα, Π. Ρουφοπούλου, Νικηφόρον Ὁρόνιον 14, ἐν-
 ταῦθα, Κ. Τσατάλαν, Βόλον, Α. Χέλμιν, Χαλκονομύλῃ 46, ἐν-
 ταῦθα, Παναγιώταν Γ. Πῆθ ἡ, Πατριότιον—Σκιδόν, ἐνταῦθα, Ν.
 Κρούστην, Σόλωνος 30, ἐνταῦθ' Ὁ. Γουλιερίμν, Φ. Ἀποστολίδην,
 Κερμακεῖον 8, ἐνταῖθα, Ὀμ. Κροῖσσαν, Λουτρό Σινοκόβου, Κ.
 Μυτιλήνην, Ἀνδρούτσον 145, Πειραιά, Δ. Κομνηνόν, Παγγαῖον 23,
 ἐνταῦθα, Βοτῆαν Σταυριανίδην, Βοτῆ Σάμου, Γ. Σακελλαρίον, ἀγ. Γε-
 οργ. Νηλεῖας, Βόλον, Μιχ. Κίτον, Πράβιον, Α. Συμεωνίδην, Ξενοδογεῖον
 Ζυγην, Ἀρμάαν, Γ. Μιχαηλίδην, ἀγ. Μελετίον 26, ἐνταῦθα, Ι. Ἀρ-
 αττιζιάνην Βενιζέλου 42, Πειραιά, Ἐλευθερίον Παπασόγιον, Με-
 γάλου Ἀλεξάνδρου 99, ἐνταῦθα, Ἑλλήν Ἀπάσογιον, Γαργαλι-
 ᾶν, Σ. Λομποστόπουλον, δεκανεῖα, ἄνθ' ὅν, Λόχον προκαλύψας, Φέρον
 Ρεζίκην, Γ. Βαλιράκην, ἀνθ' ὅσῃν, Δ. Σύνταγμα προκαλύψας, ὁν
 ῥον, Διδυμοῦτειον, Κ. Μύλιον, π. τ. Πειραιά, Σ. Ἀντωνιάδην,
 π. τ. Θεοφάνην, Η. Παυλὴν, Σωτηριανίαν Ἀβίας-Λακωνίαν, Δ.
 Χριστόπουλον, Εὐαγγελιστῆρας 17, ἐνταῦθα, Ἀναστασίαν Νε-
 ρεσιόν, Μυκάλης 18, ἐνταῦθα, Γ. Σούνδιαν, Ἀλέξανδρον Λευ-
 αῶδος, Η. Νικολόπουλον, Στάδ Φέξην, ἐνταῦθα, Π. Φαμελίδην, Ἀ-
 ληπίου 47, ἐνταῦθα, Ἄνναν Σκούρην, Κιλλάρια, Δ. Αεραβιάν,
 ἰαβρολίον, Γ. Βαμβούλην, δικηφόρον, Μυτιλήνην, Ο. Σοῦλεμέ-
 ον 44, Πειραιά, Χορδίκιαν Φουφούρα Χαλκίδα, Μίην Φουφούρα,
 Αἰκλὴν, Κατην Φουφούρα Χαλκίδα, Σ. Παπαδόπουλον, Μεθώνης 33,
 ἐταῦθα, Μαρίαν Διαμαντοπούλου, Θράκης 2, ἐνταῦθα, Ἰωάννα
 οὔρα Ἀλμύον 4 Πατήσας, Κ. Μουρίτην, Ἑλλ. Προσιδοποιεῖτον
 ἐνταῦθα, Σ. Βυκαλάνην, Πραξιτέλους 103, Πειραιά, Σ. Ἡλιάδην,
 Προξενίου 84, Πειραιά, Ἱ. Δημητριάδην, Μοδρόν, Γ. Οἰκονο-
 μὴν, Πολυγύατος 3, ἐνταῦθα, Κ. Σιδιμήριον, Ρηγοπούλου 15, Πειραιά,
 Κωνσταντινὴν, Ναυ. ἀεροπ. Π. Φάληρον, Ν. Βασιλειάν, Κά-
 μινον, Μαρίαν Φραντζέσκον, Λεωφόρον Σωκράτους 3, Πειραιά, Ἀ.
 Ἰντινόν, Ἀκράταν Π. Παντελίδην, Πύργον Ἡλείας, Π. Λούκαν,
 ὀρειδέν 44, ἐνταῦθα, Γ. Μπακανάτζην, Φωτίον Πατριόζον 13,
 ἐνταῦθα, Λούλαν Βέλλιον, Γραβιά, Μ. Χατζημαθάν, Λάριαν, Β.
 Ξύκον, Μεσιολόγιον, Θ. Ἀργυροπούλου Σέρρας, Π. Ἀνδρόφω-
 νον, Ἀθην ἰδος 7, ἐνταῦθα, Ἑλάνην Στεφανίτην, Ἰοῦν 69, ἐν-
 ταῦθα, Γ. Τσαζαρίων Ὀρμυνίου 4, Βόλον, Μ. Πατριανόπουλον, Τρά-
 ζαν Ἑμπερόν, Καρβάλλαν, Ἱ Κραγιόπουλον 35ον Σύν-μα, Δελφίαν
 ῥεφόν, Ἰοῦδα Ἀργυροπούλου, Σέρας, Ἀγι. Πολιτοπούλου Χαϊνὴ
 ῥεφόν, Πλακοῦτον, Ἀριστοτέλους 134, ἐνταῦθα, Θ. Χατζῆ-
 ῥον, Φλώριαν, Κ. Ζήκων, Ἐργατίας 135, Θεσσαλονίκην,
 ὀρειδέν 44, ἐνταῦθα, Κ. ἐνταῦθα, Σ. Ἀνθιδόν, Κρεστῆ 14, Χαλκίδα,
 Ἰπτασι, Κιλλάμας, Ν. Γιαννάκιον, Προποσίον, Ἀριστοτέλους 26, ἐνταῦθα, Ν.
 ἐνταῦθα, Δ. Χριστοφόρον, Μακεδονίας 23, Θεσσαλονίκην, Π. Πρί-
 σταν, Ν. Ρεσοῦν, Γ. Σταυριάν, Κιλήνην Εἰβορίας, Α. Μεντῆν, Σελίου 1,
 ἐς 22, ἐνταῦθα, Π. Φαμελίδην, Ἀλυσσίου 53, Πειραιά, Μαργαρίταν Ἀεναῖα, ἰα-
 ροποιεῖται ἀγ. Παντελεῖμονος, Γ. Σαλκισσοῦ 47, ἐνταῦθα, Κ. Μελῆτον, Βόλον,
 γαινοστοπούλον, Αἰκατρίτην, Ι. Χόρην, ἐνταῦθα, Μαρίαν 25, Θεσσαλονίκην, Π.
 Ἰω. Κωνσταντίνον 59, ἐνταῦθα, Α. Δημητριάδην, ὀρειδέν 44, ἐνταῦθα, Ι. Τε-
 ῖαν, Μ. Μελῆταν, Λουκάν Κομνιάν, Ἐδέσσαν, Ε. Ἰωαννίδην, Χατζῆ-Ὀσμάν 41,
 Θεσσαλονίκην, Βοδωσιάνην, Βόλον, Ι. Χυτοπόπουλον, Καραῶσκον 18, Πειραιά,

Τα πρώτα δοκίμια 10, κυκλοφορούνται δια δαρχ. 5, διπλανάκιον
και εναρμόζονται άλλω, καθάβονσι τας δύο άριστερας γωνίας
εως άποτεκνώνται εν θύρεσσιν δια μεγάλων λευκών σφαιρών
4 άριθμ. 10. Η είκον του Γεωργίου Στάσιου εναρμόζεται πρό-
ς άριστερον και άνω μέρος του γραμμάτιος, περιβαλλομένη
ύπό ταινίας ποικιλοχρώου εκ της ε αναλήφους του δριβινού
10. Η διά πρόσωπον ειναι ζωοτόμος πρόσωπον και κυανόν,
Εν Αθήναις τή 29 Φεβρουαρίου 1924.

Τηλεφ. 21-87

Ε. Μ. ΤΡΑΓΑΚΗΣ

ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΕΙΑ-ΕΛΑΙΟΥΡΓΕΙΑ

ΑΛΕΥΡΟΜΥΛΟΣ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΣ

ΕΞΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΣΜΗΣ

ΤΟΥ ΕΛΑΙΟΥ, ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ, ΚΛΠ.

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ-ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΕΛΛΑΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΕΜΜΑΤΡΑΓΑΚΗΣ-ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ

E. M. TRAGAKIS

SAVONNERIES - HUILLERIES

MOULIN DE FARINE A VAPEUR

EXTRACTION ET DESODORISATION

D'HUILE DE SULFURE ETC.

ΠΛΟΥΜΑΡΙ-ΜΥΤΙΛΗΝΗ

GRÈCE

TELEGRAMMES

ΕΜΜΑΤΡΑΓΑΚΗΣ-ΠΛΟΥΜΑΡΙ

ΡΑΦΕΙΟΝ Ο "ΣΥΡΜΟΣ",
Ν. ΚΟΥΔΟΥΜΝΑΚΗ
ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 71 ΑΘΗΝΑΙ

ΝΤΟΚΑΣ

Χαρτοπωλείον

Επισκεπτήρια, Τυπογραφικά έργασια, Προσκλητήρια γάμων,
Β ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 5

"WEVERN"

Οι τελειότεροι Άγγλικοι Κονδυλοφόροι διαρκείας με πένναν γουαρήν Νο 3, 14
καθαρίων εις 3 πάχη, δια γραφήν. Χονδράν μετρίαν και λεπτήν. Νεώ-
τατον και απλούστατον σύστημα αυτόματου γερίσματος μελάνης.

Έχοντες ως πρόγραμμα «έν τη καταναλώσει το κέρδος» και όπως ο κονδυλοφόρος μας κατ'εξοχήν προτιμάει, πάντας, όριστα
μεν την τιμήν αυτού εις Δοχ. 110 μεθ' ενός φιαλιδίου ειδικής μελάνης.
Εις τής έπαρχίας αποστέλλεται ελεύθερος τελών έναντι προμήθειάς της άξίας του εκ δοχημών 110.

Γ. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΚΟΣΜΟΣ"

Όδος Ιωάννου Περμαζογλου Αριθ. 19 (Νέα Βασιλειάματα Αρσακείου)
ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Πωλείται παρ' τούτ' & Αδελφοίς Αθανασίου και Σίας
ΕΝ ΚΑΒΑΛΑ: εις το Χαρτοπωλείον "ΚΟΣΜΟΣ".

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΧΡΥΣΟΥ ΠΛΑΤΙΝΗΣ
ΚΑΙ MEDAILLES ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΧΡΥΣΟΧΟΪΑΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΠΟΥΛΑΚΗ
ΘΗΣΕΩΣ 18

Τήν μεγαλυτέραν συλλογήν ίφασμάτων και
μεταξωτών δια γυναικεία φορέματα, όλα τα
λευκά είδη δια προίκας, ψιλικά, είδη πολυ-
τελείας, κριτεί πάντοτε το κατάστημα

Γ. Α. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΟΥ 117 ΠΛΑΤ. ΚΑΠΝΙΚΑ-ΕΑΣ

ΑΡ. ΤΗΛ. 1375

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΠΑΠΟΥΛΙΑ

ΕΡΜΟΥ 64 ΑΘΗΝΑΙ

Έρεπ Ζορζέτ με σχέδια μεταξωτά εις πλου-
σίαν συλλογήν παρέλαβεν το κατάστημα

Ν. Γ. ΣΟΦΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46